

அக்குரோணி

மன்னார் அமுதன்

அக்குரோணி

மன்னார் அமுதன்

வெளியீடு

மன்னார் எழுத்தாளர் பேரவை
MANNAR WRITERS' ASSOCIATION

முல்லைமலை மன்னார் மாணவர் இலக்கம்: 130, கையெழுத்துவாரியம், கீழ், மன்னார்

அன்புடன்
மன்னார் அமுதன்

தலைப்பு	:	அக்குரோணி
பொருள்	:	கவிதை
ஆசிரியர்	:	மன்னார் அமுதன்
உரிமம்	:	திருமதி. மைதிலி அமுதன்
முதல் பதிப்பு	:	ஏப்ரல் 2011
பக்கங்கள்	:	XIV + 86
விலை	:	ரூ. 250.00
வெளியீடு	:	மன்னார் எழுத்தாளர் பேரவை
வடிவமைப்பு	:	வேள்ட் விஷன் கிரபிக்ஸ்
அச்சிடல்	:	ஏ.ஜே.
ISBN	:	978-955-53168-0-4

Book Title	:	Akkuroni
Subject	:	A Collection of Poems
Author	:	Mannar Amuthan
Copy Right	:	Mrs.Mythili Amuthan Daniel
First Edition	:	April 2011
Pages	:	XIV + 86
Price	:	Rs. 250.00
Publisher	:	Mannar Writer's Association
Designing	:	World Vision Graphics
Printing	:	A.J
ISBN	:	978-955-53168-0-4

சுயமாகவே தன்னை அர்ப்பணித்து வாழும் சர்வதேச திருமறைக்கலாமன்றத்தின் நிறுவனரும் இயக்குனருமான அருட்பணி. பேராசிரியர் நம்மரியசேவியர் அவர்களுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்

அக்ரூரரண

கலைக்காகவே தன்னை அர்ப்பணித்து வாழும் சர்வதேச திருமறைக்கலாமன்றத்தின் நிறுவனரும் இயக்குனருமான அருட்பணி. பேராசிரியர் நம்மரியசேவியர் அவர்களுக்கு இந்நூல் சமர்ப்பணம்

அணிந்துரை

இலக்கிய வடிவங்களில் ஒரு மொழியின் உச்சத்தை உணர்த்தக்கூடியது கவிதையே. கவிதையைச் சிறப்பாகக் கையாளக்கூடிய கவிஞர்களும் உள்ளனர். கவிதை எழுத வேண்டும் என்ற ஆர்வம் மாத்திரம் உள்ள கவிஞர்களும் உள்ளனர். கவிதையை முழு ஆக்கத்திறனோடு படைக்க முயலும்போது அம்முயற்சி வெற்றி பெறும். உள்ளார்ந்த ஆக்கத்திறனைக் கலைத்துவத்தோடு வெளிப்படுத்தும் போது சிறந்த இலக்கியப் படைப்புகள் உருவாகும். அதற்குப் பரந்த வாகிப்பும், பயிற்சியும் உறுதுணையாக அமையும்.

மன்னார் சின்னக்கடையைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட மன்னார் அமுதன் (ஜோசப் அமுதன் டானியல்) ஏற்கனவே விட்டு விடுதலை காண் எனும் கவிதைத் தொகுதியை 2009 இல் வெளியிட்டிருள்ளார். கவிதை மீது கொண்ட தனியாத தாகம். அக்குரோணி எனும் இந்த இரண்டாவது தொகுதியை வெளியிடுவதற்கு அவருக்கு ஊக்கத்தை அளித்திருக்கிறது எனலாம்.

அக்குரோணி என்பது 21870 தேர்கனையும், 21870 யானைகளையும், 65610 குதிரைகளையும், 109350 காலாங்களையும் கொண்ட படையைக் குறிக்கும். அது போன்ற வலிமை மிக்க ஒரு சமூகப் படைப்பாக தமது கவிதைகள் இருக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்திலேயே அக்குரோணி எனத் தனது கவிதை நூலுக்கு மன்னார் அமுதன் பெயரிட்டிருக்க வேண்டும்.

இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதைகளின் பாடுபொருளாகத் தமிழ், காதல், சமூகம், அரசியல், தனிமனித உணர்வுகள் முதலானவை இடம் பெற்றுள்ளன. மன்னார் அமுதன் மரபுக் கவிதைகள் மற்றும் புதுக் கவிதைகள் எனும் இரு வழிகளில் தமது கவிதை உணர்வையும், கவியாற்றையையும் புலப்படுத்துகின்றார். இவ்விருவகை வெளிப்பாட்டு முறைகளும் மன்னார் அமுதனுக்குக் கைவரக் கூடியனவே. மரபுக் கவிதையா, புதுக் கவிதையா சிறந்தது என்ற பட்டிமன்றம் தேவையற்றது. ஒரு கவிஞன் தனது கவித்துவத்தை எந்த முறையில் சிறப்பாகப் புலப்படுத்தலாம் என்று கருதுகிறானோ, அந்த முறையில் தாராளமாகப் புலப்படுத்தலாம். இலங்கையின் சிறந்த கவிஞர்களாகச் சுட்டக்கூடிய மஹாகவி, முருகையன், நீலாவணன் போன்றோர் மரபுக்குள் புதுமை செய்தவர்கள். அதேவேளை, புதுக்கவிதையைச் சிறப்பாகக் கையாளத்தக்க சிலரும் உள்ளனர். ஓசை பிழைக்காமல் எழுதிவிட்டால், அது மரபுக்கவிதையாகிவிடும் என்று நினைத்தலும் கூடாது. கவிஞனின் பாடுபொருள், அவனின் முழு எழுத்தாளுமை கலந்து, கலைத்துவத்துடன் வெளிவருதல் வேண்டும். மன்னார் அமுதனால் அதனைச்

சாதிக்க முடியலாம் என்று கருதுகிறேன்.

நமது புதுக்கவிதைக்காரர்களைப் பொறுத்தவரையில், வசனங்களைப் பிரித்துவிட்டால், அவை கவிதையாகிவிடும் என்ற தவறான கருத்துக் காணப்படுகிறது. மரபுக்கவிதைக்கு ஓசையழகு போல, புதுக்கவிதைக்கு ஒத்திசை அவசியம். இந்த ஒத்திசையே, புதுக்கவிதை வடிவத்தைக் கவிதையாக்குகின்றது. நமது இளங்கவிஞர்களின் புதுக்கவிதைகளில் வசனத்தின் சாயல் தூக்கலாகத் தெரிகிறது. புதுக்கவிதையில் எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு வசனத்தின் சாயல் குறைகிறதோ, அந்த அளவுக்குக் கவிதையின் வீச்சு அதிகரிக்கும். மன்னார் அமுதனின் புதுக்கவிதைகளிலும் இக்குறை உள்ளது. நல்லவற்றை ஏற்றுக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் உள்ள இக்கவிஞர் எதிர்காலத்தில் இக்குறையைக் களைந்து கொள்வார் என்ற நம்பிக்கை எனக்குண்டு.

ஆங்காங்கு காணப்படும் சில குறைகளைத் தவிர்த்துப் பார்த்தால், தேறக்கூடிய கவிதைகளும் பல உள்ளன. எழுத்தாணி ஏந்தும் இயேசுக்கள், இது தான் காத்தலோ, ஊறறியும் உறவறியும், கூதலும் காதலும், தாழ்வுச்சிக்கல், நானில்லையென்றால், கிரட்டையில் மண் குழைத்து, அவளும் அவர்களும், அமுதகாவியம், காதல் கதை... இது மானிட வதை, வரம் தா தேவி, தமிழாய்.. தமிழுக்காய், சொல்வது தவறென்றால் சொல்லுங்கள், சிறுபாண்மைக் குடியானவனின் சிறு மடல்கள், பிரிவாற்றாமை, செத்துப்போகும் வாழ்க்கை, யாதுமாகி நிற்கின்றாய்... சாதி..தி..தி.. முதலான கவிதைகள் குறிப்பிடும் படியாக உள்ளன.

மன்னார் அமுதன் வளரக்கூடிய ஒரு கவிஞர் என்பது இத்தொகுதியில் உள்ள கவிதைகள் உணர்த்துகின்றன. அவர் தம்மிடம் இயல்பாக உள்ள கவிதா ஆற்றலை மேலும் பலப்படுத்த வேண்டும். எதிர்காலத்தில் பெயர் சொல்லக் கூடிய ஒரு கவிஞராக அவர் திகழ்வார் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு. அவரிடமிருந்து மேலும் பல கவிதைத் தொகுதிகள் வெளிவர வேண்டும்.

அக்குரோணி

கலாநிதி துரைமனோகரன்
தமிழ்த்துறைத் தலைவர்
பேராதனைப் பல்கலைக்கழகம்

07-02-2011

V

மன்னார் அமுதனின் இன்றைய கவிதை முகம்!

—மேமன்கவி—

மன்னார் அமுதனின் விட்டு விடுதலை காண் எனும் முதலாவது தொகுப்பு வெளியீட்டு விழாவில் கருத்துரை வழங்கிய சந்தர்ப்பத்தை அடுத்து இன்று அக்குரோணி. எனும் இரண்டாவது தொகுப்புக்கான குறிப்பு எழுத சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருக்கிறது.

80களுக்குப் பின்னான ஈழத்து தேசிய சூழலானது உலகத்தில் வேறு இடங்களில் வாழும் தமிழ் பேசும் மக்கள் சந்திக்காத சூழலாக இருந்ததன் காரணமாக, ஈழத்துக் கவிதைத்துறையின் இளைய தலைமுறையைச் சார்ந்த முதல் தலைமுறைப் படைப்பாளிகளின் கவிதை வெளிப்பாட்டில் பெரும் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. அந்த வெளிப்பாட்டில் ஈழத்துக்குரிய ஒரு தனித்துவமான ஒரு பண்பு வெளிப்படத் தொடங்கியது. இத்தகைய வளர்ச்சிக்கு பின், ஈழத்துக் கவிதை விமர்சன உலகின் தேடலானது. அந்த வளர்ச்சிக்குப் பின் தோற்றம் பெறும் புதிய கவிதைப் படைப்பாளிகளிடம் அத்தகைய பண்பு எந்த அளவுக்கு வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்பதாகவே இருந்தது.

அத்தகைய காலகட்டத்தில் ஈழத்தில் ஏலவே நிலவிய வர்க்கம் மற்றும் சாதியம் போன்றவை பற்றி பேசப்படவில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. அக்கூற்று முற்றுமுழுதாக சரியானது அல்ல. வர்க்கப் பிரச்சினைகளைப் பொறுத்த வரை நவ காலனித்தின் ஆதிக்கத்தின் காரணமாகத் தோற்றம் பெற்ற புதிய வர்க்கங்களைப் பற்றிய தெளிவின்மையை இளைய தலைமுறையினர் கொண்டிருந்தமை அல்லது அவர்களே அந்த புதிய வர்க்கங்களைப் பிரதிநிதித்துவப்படுத்துபவர்களாக இருந்தமையால், அவர்களில் ஒரு சிலரே வர்க்கப் பிரச்சினைகளைத் தங்கள் கவிதைப் படைப்புகளில் பேசினார்கள்.

சாதியத்தைப் பொறுத்த வரை ஈழத்துத் தமிழ்க் கவிதைத்துறையில் ஈடுபட்ட இளைய தலைமுறையின் முதலாவது தலைமுறையினர் சாதிய கொடுமையை எதிர்கொண்டவர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்பு கொண்டவர்களாக இருந்தமையால் ஓரளவுக்கேனும் சாதியப் பிரச்சினை, போர்ச்சூழல், அகதி வாழ்வு அனுபவங்களினை தம் கவிதைப் படைப்புகளில் வெளிப்படுத்துபவர்களாக இருந்தார்கள்.

அதேவேளை அந்த வேறுபாடு சமூகத்தில் ஏற்படுத்திய தாக்கங்களை நேரடியாக எதிர் கொண்டவர்களாக, அதை பற்றிய உணர்வு கொண்டவர்களாக 80களுக்கு பின்னான ஈழத்து தமிழ்க் கவிதைத்துறையில் ஈடுபட்ட இளைய தலைமுறையின்

மன்னார் அமுதன்

இரண்டாம் தலைமுறையினர் இருக்கவில்லை. அதன் காரணமாக சாதியத்தை பற்றிக் குறைந்த நிலையில் எழுதுபவர்களாக இங்கும், புலம் பெயர்ந்தோர் குழிலும் இருக்கிறார்கள். இந்த தலைமுறையினர் அதிக அளவிலும் நேரடியாகவும் பாதிக்கப்பட்டது போர்ச் சூழலிலும், அகதி வாழ்விலும் தான். ஆனாலும் அந்த போர்ச்சூழல் மற்றும் அகதி வாழ்வைப் பற்றிய இளைய தலைமுறையின் இரண்டாம் தலைமுறையினரின் கவிதைப் பதிவுகள் 80களுக்குப் பின்னான ஈழத்து தமிழ்க் கவிதை அடைந்திருந்த வளர்ச்சியோடு இணையாமல், புணையியல் பாங்கிலே வெளிப்பட்டு நின்றன எனலாம்.

இத்தகைய சிந்தனைகளின் பின்னணியில்தான் மன்னார் அமுதனின் இத்தொகுப்புக்கான சில கருத்துக்களை முன் வைக்கலாம் என எண்ணுகிறேன்.

மன்னார் அமுதன்!

இன்று இலக்கியச் சூழலில் வேகமாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஒரு இளைய படைப்பாளி. இவரை இளைய தலைமுறையின் இரண்டாம் தலைமுறையைச் சார்ந்தவராகவே நான் பார்க்கிறேன். மன்னார் அமுதனின் விட்டு விடுதலை காண எனும் முதலாவது தொகுப்பிலிருந்து இரண்டாவது தொகுப்பான அக்குரோணி எனும் இத்தொகுப்பு வேறுபட்டு நிற்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது.

Post War Period ஆனது தமிழ் சமூகத்தின் வீழ்ச்சியாக கருதப் பெறும் சூழலிலும், காலம் காலமாக சொல்லப்பட்டு வரும் தமிழ்மொழி கொண்டிருக்கும் நெருக்கடியை மனங்கொண்டும் எழுத முனைந்த மன்னார் அமுதன் தமிழ் சமூகத்தின் வீழ்ச்சியைப் பற்றியும், தமிழ் மொழி எதிர் கொண்ட ஆபத்தினைப் பற்றியும் விசேடமாக பேசி இருக்கிறார் என்பதே அவரது அக்குரோணி கொண்டிருக்கும் கவனத்திற்குரிய ஒரு விடயமாகும். அக்குரோணி எனும் இத்தொகுப்பின் முதல் கவிதையான வரம் தா தேவி, தமிழே எம்முடலிலே உதிரமாய் ஊறும், மற்றும் தமிழாய்...தமிழுக்காய் போன்ற கவிதைகள் அத்தகைய பதிவுகளாக இடம் பெற்றுள்ளன.

அக்குரோணி

மேலும் ஆங்காங்கே காதல் உணர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் கவிதைகளும். இன்றைய யுகம் இளைய தலைமுறையினரிடையே ஏற்படுத்தி இருக்கும் தன்னிலைச் சிதைவைச் சித்திரிக்கும் கவிதைகளும் இடம் பெற்றுள்ளன. அத்தோடு இளைய தலைமுறையின் இரண்டாம் தலைமுறையினர் கவனம் செலுத்தாத, அக்கறைப்படாத சாதியத்தை பற்றிப் பேசும் கவிதைகளும் இத்தொகுப்பில் இடம் பெற்றிருப்பதன் மூலம் இத்தொகுப்பு எமது முக்கிய கவனத்தைக் கவர்சின்றது.

VII-அந்த வகையில் அடிமைகளின் சாதனைகள் எனும் கவிதையில்

மனித உரிமைக்காய் முழங்கும்
எம்மினத்தால் தான்
ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமாய்
இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது
இரட்டைச் சுடுகாடு
எனும் வரிகள் வழியாக நம் சூழலில் இன்னும் தொடரும் சாதிக் கொடுமைகளைப்
பதிவு செய்கிறார்.

சாதீ...தீ...தீ எனும் கவிதையை இப்படி தொடங்குகிறார்

சாதி சாதி சாதியென்று

சாவதேனடா சாதிக்

சண்டையினால் நீயும் நானும்

சாதித்த தென்னடா!

சாதியப் பிரிவுகள் மீது அவர் கொண்டிருக்கும் கோபத்தை இக்கவிதைக்காகக்
கையாண்டிருக்கும் கவிதை உருவம் சாட்சியம் பகிர்கிறது.

இவ்விடத்தில் இன்னுமொன்றையும் குறிப்பிட வேண்டும். இக்குறிப்பின் முன்
பகுதியில் நான் குறிப்பிட்டது போல் இன்றைய தமிழ்ச் சமூகமும், தமிழ் மொழியும்,
எதிர்கொண்டிருக்கும் நெருக்கடியைப் பேச முனையும் அவர், தமிழ்க் கவிதையின்
வளர்ச்சியின் ஓர் அங்கமான சந்த கவிதை உருவத்தை அந்த விடயங்களைப்
பற்றிப் பேச முனையும் பொழுது மட்டுமல்லாது; அவை தவிர்த்த விடயங்களைப்
பற்றி பேச முனையும் பொழுதும் கூட கையாண்டிருப்பது என்பது கூட, தமிழ்
சமூகத்தின் அடையாளத்தைத் தக்க வைக்கவும், அத்தோடு மீட்டெடுக்கவும்
எத்தனிக்கும் ஒரு முயற்சியாகவே எனக்குப்படுகிறது.

இந்த செய்தியே மன்னார் அமுதனின் அக்குரோணி தொகுப்பினூடாக நாம்
கண்டறியும் அரசியல் ஆகும். அந்த வகையில் மன்னார் அமுதனின்
கவிதைத்துறை வளர்ச்சியைப் பற்றியும், இத்தொகுப்பில் பேசியிருக்கும்
விடயங்களை பற்றியும் அதிக அளவில் மேலும் பேசக் கூடிய வகையில்
இத்தொகுப்பு வெளி வந்துள்ளது என்பது மகிழ்ச்சியினை அளிக்கிறது.

—மேமன்கவி—

memonkavi@yahoo.com

வளர்வதற்கு வாழ்த்துக்கள்...

— கவிஞர். வித்யாசாகர்

ஒரு பாளை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம் என்பார்கள். அதற்கு தகுந்தாற்போல் சமூகப் பற்றும், மொழிப் பற்றும், இனப் பற்றும், உறவுகளின் பரிவும் ஒருங்கே நிறைந்த கவிஞர் மன்னார் அமுதனின் அக்குரோணி கவிதைத் தொகுப்பின் ஒற்றைக் கவிதை தான் — அவளும் அவர்களும்.

அமிழ்தங்கள் கொஞ்சமே தரப்படுகின்றன. வாழ்வின் ரசனைகளும், வெள்ளைச் சிரிப்பும், விழா நாட்களும், உண்மை அன்பும், ஒட்டத்திற்கும் உழைப்பிற்கும் கிடைக்கும் அங்கீகாரமும், கவிஞனின் வெற்றியும் போல், இவரின் அவளும் அவர்களும் கவிதையினைப் படிக்கையில் எண்ணிக் கொண்டேன். அமிழ்தங்கள் கொஞ்சமே கொடுக்கப் படுகின்றன!

உண்மையில், ஒரு சக மனிதனுக்கு இந்த கவிதைக்கான கோபம் வந்துவிடுமெனில் அந்த இலை வீசபவனும், குரல் கொடுப்பவனும் — மின்னாளிலாவது இல்லாமல் போவான். அதிலும், கவிதைகளில் தான், சமூக அக்கறை மின்னுகிறதெனில் புத்தகத்தின் வடிவமைப்பு கூட பார்க்கையில் கண்களை கொள்ளை கொண்டு போவதோடு நில்லாமல், கவிதைகளுக்கான அர்த்தத்திற்கும் சாட்சியாகி நிற்கிறது.

ஒரு புத்தகம் பிரகரிப்பதென்பது ஒரு மலர் மலர்வதற்கு சமம். அந்த மலர் மலர்வதற்கு நட்பு, உழைப்பு, அறிவு, சிந்தனை, மொழி ஆளுமை அல்லது மொழியுணர்வு, முயற்சி, நம்பிக்கை, பணம் என நிறைய இதழ்கள் தேவை படுகின்றன. அத்தனையும் கிடைக்கப் பெற்று எழில்மிகு படைப்பாகவும், அருமையான சொல்வளம் கையாளப்பட்டும், இலக்கியச் சாரம் நிறைந்தும் காணப்படும் சமூகச் சீர்முறை சார்ந்த பல பயன் நிறைந்த படைப்புக்களின் தொகுப்பு இந்த அக்குரோணி என்பதை சொல்லி, தமிழிலகின் தரமான இடத்தை, அங்கீகாரத்தைக் கவிஞர் மன்னார் அமுதன் அடையட்டும் என்று வாழ்த்துகிறேன்!

வித்யாசாகர் — எழுத்தாளர் (குவைத்)
vidhyasagar1976@gmail.com

வணக்கம் தோழர்களே...

அக்குரோணியின் மூலம் உங்களை மீண்டும் சந்திப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். விட்டு விடுதலை காணக் கவிதைத் தொகுப்பிற்கு நீங்கள் கொடுத்த ஆதரவு மகத்தானது. இலக்கிய உலகில் மன்னார் அமுதனுக்கென்று ஒரு முகவரியைப் பெற்றுத் தந்துள்ளீர்கள். அதை என்றும் மறவேன்.

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகைகள், பத்திரிகைகள், வலைத் தளம் மற்றும் சமூக வலைப் பின்னலான முகப்புத்தகம் போன்றவற்றில் வெளிவரும் எனது ஆக்கங்களைப் படித்துவிட்டு நீங்கள் அளித்துக் கொண்டிருக்கும் தொடர் ஆதரவு தான் என்னை அக்குரோணி எனும் அடுத்த களத்திற்கு நகர்த்தியுள்ளது.

மூடநம்பிக்கைகளில் இருந்து பெருமளவில் விடுபட்டிருக்கும் இன்றைய பகுத்தறிவுச் சமுதாயம், நாகரிக மோகத்திலும், வழி தவறிய வாழ்வியல் நெறிகளிலும் சீரழிந்து கொண்டிருப்பது மனச்சுப்பான விடயமே. அன்றைய காலம் தொட்டு, இன்று வரை வெளிவருகின்ற அனைத்து இலக்கிய நூல்களும், கலை வடிவங்களும் மக்களுக்கு ஏதோவொரு வகையில் விழிப்புணர்வுட்டக் கூடிய கருத்துக்களையே மையக் கருக்களாகக் கொண்டுள்ளன. அவற்றை நாம் படிக்கிறோமா? அதன் படி நடக்கிறோமா?

இலக்கியம் என்பது நமது சமூகத்தை இருக்கும் நிலையிலிருந்து ஒரு படி உயர்த்துவதற்காகவே அன்றி, நாழ்த்துவதற்காக அல்ல. கலை இலக்கிய அமைப்புகளில் ஆர்வத்துடன் ஈடுபட்டு வருபவர்கள் உருவாக்கும் புதிய இலக்கியக் கொள்கைகள் முழுமையான விளக்கத்துடன் மக்களைச் சென்றடைய வேண்டும். அப்படிச் சென்றடையாவிட்டால் இலக்கியமும் மேல்நாட்டு நாகரிக மோகம் போன்ற ஒரு பகட்டான போதையாகிவிடும்.

காதல், போர், அரசியல், சுதந்திரம் பற்றிப் பேசுவது போல் பாலியல் பற்றியும் பேசும் காலம் இன்று வளர்ந்துவிட்டது. பெண்களுக்கும், ஆண்களுக்கும் தம்முடல் பற்றிய அறிவையும், உடலைப் பயன்படுத்துவதில் உள்ள சுதந்திரத்தையும், தற்காப்பையும் போதிக்கும் இலக்கியத் தொண்டர்கள் பழமை என்று கருதி தமிழர் பண்பாட்டை போதிக்காமல் விட்டு விடக் கூடாது. ஏனெனில் சமுதாய மறுமலர்ச்சி என்பது திருமணத்திற்கு முன் ஆணுறை அணிந்து கொண்டு உறவு கொள்ளுங்கள் என்பதில்லை. நம்பியவர்களைக் கைவிடாமல் பாலுறுப்புகள் என்பதில் உள்ளது.

ஆயனில்லாத மந்தையைப் போல் தவித்துக் கொண்டிருக்கும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு இன்றுள்ள துன்பங்கள் ஆயிரமாயிரம். வெளிஉலகையே காண முடியாத நம் இளைஞர்கள். சிறைச்சாலைகளுக்கு உள்ளிருந்தும் வாசித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளியிலிருக்கும் நாம் என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறோம். வாழத் துடிக்கும் அந்தக் கூண்டுக் கிளிகள் எல்லாம் சுதந்திர வானில் கிறகசைக்க வேண்டும் என்பதே எனது பிரார்த்தனைகளாக உள்ளன.

இலங்கையின் இலக்கியப் பேரூல்கில் நான் பலருக்கு நன்றி செலுத்தக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இந்நூலை வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் உங்களுக்கு என் நன்றிகள். மிகுந்த கால சிரமத்துக்குள், சிறப்பான முன்னுரையை எழுதித் தந்த மதிப்பிற்குரிய பேராசிரியர் கலாநிதி துரைமனோகரன் அவர்களுக்கும். வாழ்த்துரை வழங்கிய என் அன்புக்குரிய கவிஞர் மேமன்கவிக்கும். கவிஞர். வித்யாசாகருக்கும். நூலாசிரியர் குறிப்பு வழங்கிய கவிஞர் நாச்சியாதீவு பர்வீன் அண்ணாவுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

இக்கவிதை நூலை வெளிக்கொணர்வதில் பாரிய உதவிகளைச் செய்த எழுத்தாளர் ஜோஷாம்சன் அண்ணாவுக்கும். அன்பியம் குடும்பத்தவர்களுக்கும் எனது மேலான நன்றிகள்.

எழுத்தாளர்களான மாபாலசிங்கம் ஐயா, நானாட்டான் ஜெகன், பேசாலை அமல்ராஜ், அருட்பணிதமிழ்நேசன், சிவானந்தன், எஸ்.ஏ.உதயன், மன்னூரான் ஷஹார், சித்தன் பிரசாத், ரிம்சா மற்றும் ரிஷ்னா சகோதரிகள் ஆகியோருக்கும் எனது நன்றிகள். இந்நூலை அழகுற வடிவமைத்த செந்நத்துக்கும். நூலை வெளியிடும் மன்னார் எழுத்தாளர் பேரவைக்கும் எனது நன்றிகள்.

கவிதைகள் எனக்கு வாழ்கையாக இருந்தன. அக்கவிதைகளே எனக்கொரு கவிதையை வாழ்க்கைத் துணையாக்கித் தந்தன. எழுத்தாளனுக்கு வாழ்க்கைப்படுதலின் துயரங்களையெல்லாம் சகித்துக் கொண்டு, என்னையும் ஒரு குழந்தையாகச் சுமந்து கொண்டிருக்கும் என் இலக்கியத் துணைவியார் திருமதி. மைதிலிக்கும். எனது தாயார் திருமதி. அபிதேசகாயம் ஜோசப் அவர்களுக்கும் என் நன்றிகள். குற்றம் களைந்து குணம் நாடிக் கொள்வதே சுற்றறிந்த மாந்தர் கடன் என்பதற்கிணங்க இந்நூலில் வழக்கள் காணப்படுமாயின் அவற்றைப் பொறுத்தருள வேண்டுவதோடு, சுட்டிக் காட்டவும் வேண்டுகின்றேன்.

என்றும் அன்புடன்

மன்னார் அமுதன்

Email: amujo1984@gmail.com -0714442241

பதிப்புரை

விட்டு விடுதலை காண் — கவிதைத் தொகுப்பினைக் கையிலெடுத்துக் கொண்டு இலக்கிய வெளியில் தடம் பதித்த மன்னார் அமுதன் குறுகிய காலத்துள் ஈழத்தில் பரவலான இலக்கியவாதிகளாலும் அறியப்பட்டவராகவும், அவர்களின் அகம் கவர்ந்தராகவும் வளர்ந்திருக்கிறார் என்பதை நினைத்துப் பெருமைப்படுகிறோம்.

மன்னார் அமுதன் தனது கவித்துவ வீச்சினை சற்று நீளமாகவே வீசியபடியால் தான் இன்று மன்னாரின் முகவரி தலைநகரிலும் வாசிக்கப்படுகிறது. பட்டதும், கட்டதுமான ஓர் இனத்தின் வீழ்ச்சியோடு தன் கவித்துவ வேட்கையில் இந்தக் கவிஞரும் மரித்துவிடாது, மீண்டு எழுதின்ற தார்மீக உணர்வுகளைத் தமது அக்குரோணி கொண்டு ஆழமாகவே விதைத்திருக்கிறார்.

தீயாகச் சடுவதும், நிலவாகக் குளிர்வதும், வல்லுறாய் வதைப்பதும், வெண்புறாவாய் திகைப்பதும் என்று தனது கவிதைகள் மூலம் அமுதன் வாசகர்களைத் தரிசிக்கின்றார். கலைமுகம் தொட்டு கணனி வரை தாம் எழுதித் தேக்கியதை தமது இரண்டாவது நூலாக வெளிக்கொண்டுவரும் முயற்சியில் மன்னார் எழுத்தாளர் பேரவை தமது பதிப்பகப் பங்கினை வழங்குவதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறது.

கவிதை, சிறுகதை, இலக்கியக்கட்டுரை, சமூகக் கட்டுரை மற்றும் நூல் விமர்சனம் என பல்துறையிலும் தடம் பதித்திருப்பது மன்னார் அமுதனின் பல்துறை ஆளுமையைக் காட்டுகிறது. பண்டைய இலக்கியமும், ஈழத்தமிழரின் சமகால வாழ்வியலும் எனும் தலைப்பில் ஆய்ந்து எழுதிய கட்டுரை 2011 ஆம் ஆண்டு ஜனவரியில் நடைபெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாட்டுக் கட்டுரைக் கோவையை அலங்கரித்திருப்பது அவரது எழுத்தாற்றலுக்கு இன்னுமொரு சான்றாகும்.

நடப்பாண்டில் மன்னார் மாவட்ட எழுத்தாளர் பேரவையின் செயல்திறன்மிக்க தலைவராகப் பணிபுரிகின்ற இவரது ஆளுமை வெளிச்சம் எழுத்துக்கப்பால் பரந்துபட்டது. இலக்கியத்தளத்தில் தாம் பிறந்த மண்ணின் பெயர்கொண்டு வலம் வரும் ஒரு சில படைப்பாளிகளில் மன்னார் அமுதனின் பெயரும் உச்சரிக்கப்படுகின்றதென்பது மன்னார் மண்ணின் படைப்பாளிகளாகிய எங்களுக்குப் பெருமை தருகிறது.

அச்சவாகனம் ஏறும் எல்லா இலக்கியங்களும் வாசகர்கள் மனதில் நின்று நிலைப்பதில்லை. குறிப்பாக கவிதையாக்கங்கள் கவிதாவாசிகளின் நாசிகளில் ஏறும் பிராண வாயுவைப் போன்று குட்கமம் செய்யும் வரிகளைத் தான் பிரசவிக்க வேண்டும். அந்த முயற்சியில் மன்னார் அமுதன் சாதித்திருக்கின்றார். இந்தக் கவிஞரின் கவிதைகளும் அந்த அக்குரோணிப் படையணி போல் வாசகர் மனங்களோடு அடித்துப் புரண்டு சமர் செய்யும் எனபது நிச்சயம்.

மேலும் பல நூல்கள் படைக்க அமுதனை வாழ்த்துகிறோம். அக்குரோணியை வெளியிடுவதில் பெருமை அடைகிறோம்.

எஸ்.ஏ.உதயன் — நாவலாசிரியர்
செயலாளர்
மன்னார் எழுத்தாளர் பேரவை
மன்னார்.

களத்தில்...

வரம் தா தேவி	— 01
தமிழே எம்முடலிலே	— 02
நான் மனம் பேசுகிறேன்	— 05
இலங்கை மண்ணிற்கொரு கடிதம்	— 08
வல்லமை தாராயோ?	— 10
சுற்றம்	— 11
ஏழமை	— 12
நீ	— 12
கடவுள்	— 12
போலிகள்	— 13
காதல்	— 13
வாழ்க்கை	— 13
சுயாட்சி	— 14
எழுத்தாணி ஏந்தும் இயேசுக்கள்	— 16
இது தான் காதலோ?	— 20
நானில்லையென்றால்...	— 22
ஊரறியும்... உறவறியும்...	— 25
கூதலும் காதலும்	— 29
தாழ்வுச்சிக்கல்	— 32
துரோகி — 1	— 36
துரோகி — 2	— 38
இரவினில் பேசுகிறேன்	— 40
நானும்... மரங்களும்	— 42
ஜனநாயக அடிமைகள்	— 44
சிறுட்டையில மண் குழைத்து	— 46
உன்னால் உணர்ந்தவை	— 49
உறவுகள் & சண்டை	— 51
அவளும்... அவர்களும்...	— 52
உன் நினைவோடு... நானிங்கு...	— 54
அமுத காவியம்	— 56
களம் தேடும் விதைகள்	— 57
கரைகளுக்கப்பால்....	— 60
மலரும் நம் காதல்	— 62

காதல் கதை...	— 63
அதிகார நாற்காலி	— 66
புத்தாண்டே அருள்வாயா	— 67
தமிழாய்... தமிழுக்காய்...	— 70
என் செல்லமே	— 71
சொல்வது தவறென்றால்	— 73
சிறுமடல்கள்	— 75
கவிதாஞ்சலி	— 78
பிரிவாற்றாமை	— 80
நான் நலம்	— 81
செத்துப் போகும் வாழ்க்கை	— 82
யாதாமாசி நிற்கின்றாய்..	— 83
மூத்தோர் என்றால் ...?	— 85
நீயற்ற தனிமைப் பயணத்தில்	— 81
நீயில்லாத பயணங்களில்	— 82
அடிமைகளின் சாதனைகள்	— 84
சாத்...தீ...தீ...	— 86

நன்றிகள்

ஜீவநதி. படிசுள். பூங்காவனம். ஞானம். கலைக்கேசரி. கலைமுகம். கலை உறவு. வளரி — தென்னிந்தியா. வீரகேசரி. தினகரன். தினக்குரல். நீங்களும் எழுதலாம். இருக்கிறம். நீதிமுரசு — கொழும்பு சட்ட மாணவர் தமிழ் ஒன்றியம்.

நன்றிகள்

வார்ப்பு. திண்ணை. தமிழ் ஒதர்ஸ். பதிவுகள். லங்காஸ். தங்கதீபம்

வரம் தா தேவி

ஆழி தமிழ்மொழி — அதன்

அடி நுதல் அறியேன்

பாடிப் பரவசம் கண்டதால் நானும்

பாவினைத் தொழிலாய் ஆக்கினேன் தேவி

பாடுதல், ஆடுதல், கூத்தினைப் பயின்றே

பாக்களை ஆக்கினேன் பயனென் மாதா

மாடுகள் கூட மந்தையாய் வாழ — என்

மக்கள் மட்டுமேன் மறந்தனர் கூடல்

வாழிய நின் புகழ் தமிழ்த் தாயேயுள்

கூரிய மொழியின் கொற்றம் வாழ்க

பாவலர் எழுத்தினால் பார் மாறிடவே

பாடற் கரகி நீ வரமருள்வாயோ

தமிழே எம்முடலிலே
உதிரமாய் ஊறம்

தமிழே ஆதித் தாயே நீயே
தமிழர் போற்றும் சேயே. மாதா
புலவர்க ளெல்லாம் புகித்தே மகிழும்
புலமை மிகுந்த தருவின் கனியே

சொல்வதற் கரிய கனிமை — மொழியில்
கொல்வதற் கரிய உயிர்மை — போரால்
வெல்வதற் கரிய வாய்மையின் கூர்மை
கொண்டதே தமிழ்த் தாயின் பழமை

இலக்கிய நகைகளை அணிவாள் — படைப்பில்
இலக்கணப் புன்னகை மலர்ப்பாள் — ஆக்கச்
சிறப்பினை ஓசையால் உரைப்பாள் — கேட்போர்
உள்ளத்தை மெதுவாய்க் கரைப்பாள்

கயல்விழி மாதர் அழகெலாம் அழகா
கண்டவர் மேற்கொளும் காதல் நிலையா
இயலிசை. நாடகம் மூன்றையும் உயிராய்க்
கொண்டவர் சிறப்பே என்றும் அழியா

நல்லோர் நாவில் சரசம் புரிவாள்
 நல்மனத் தோர்க்கெலாம் கலசம் அருள்வாள்
 வன்மங்கள் கண்டு பொங்கியே எழுவாள்
 வாடிடும் உயிர்க்கெலாம் அன்பினைப் பொழிவாள்

தமிழினி அழிந்தே போகும் — எனும்
 தறுதலைத் தலைமைகள் வேகும் தீயில்
 மடமைக் கருத்துக்கள் மாண்டே போகும்
 மாரித் தவளைகள் கத்தியே ஓயும்

தமிழ்க்கொரு சிறப்பு முப்பால் — கற்றால்
 தளரவே மாட்டாய் மூப்பால் — சிறிதாய்
 நானும் குடிப்பாய் தமிழ்ப்பால் — நாளை
 நீயும் சுரப்பாய் கவிப்பால்

குழலிசை தனிலும் இனிமை — எங்கோ
 குழந்தையின் நாவில் உயிர்மெய் — சில
 மடந்தையர் கொஞ்சம் மொழிபொய் — இந்த
 மடமையை அழித்தே தமிழ்செய்

மெல்லத் தமிழினிச் சாகும் — என்னும்
 வீணர்கள் வெறும் வார்த்தை மாளும்
 உலகையே செம்மொழி ஆளும்
 உவப்புநாள் விரைவிலே கூடும்

வேல்லத் தமிழினி தாகும் — இன்னும்
வேகுவான கலைச் சொற்கள் கூடும்
கவையான தொன்மொழியைப் பேசக் கூசும்
சுந்தரப் பெண்ணாவும் தமிழைப் பாடும்

செல்லத் தமிழினம் வேகும் — மண்ணோடு
எருவாக மாண்டே தான் போகும் — எனும்
கள்ளத் தலைவர் தம்மெண்ணங்கள் மாறும்
தமிழே எம்முடலிலே உதிரமாய் ஊறும்

சோதர மொழிகள் கலவை யின்றி — நாளும்
சோற்றிற் காய்த் தமிழைப் பேசும் காலம்
நரம்பில்லா நாவிற்கு வந்தே தீரும் — மூடா
நம்செவிகளிலே தேனாறாய்ப் பாயும்

சுட்டாலும் தமிழெமக்குத் தெரியாதென்றோர்
சுடு பட்ட புழுவாக துடித்தே வாழ்வீர்
நட்டாலும் நேரான மரமாய் வளர்வீர்
நாட்டிற்கும் வீட்டிற்கும் பயனைத் தருவீர்

வீட்டிற்கு ஒருவர்க்குத் தறிகள் தந்து
பாட்டிற்கு அத்தறியில் கவிதை நெய்வோம்
மாட்டிற்கே தமிழுணர்வு வந்த நாட்டில் — தமிழறியா
மாடென்று உமையேச மனசே வெட்கும்

நான் மனம் பேசுகிறேன்

மந்தி போலப் பாய்கிறேன்

இங்கு மங்கும்

மரக்கிளைகள் தவிர்ந்து

மானுடத்தில் தழைத்து

மனங்களிடம் மனிதத்தை

தேடித் தேடித் தொலைகிறேன்

இதைவிட அதுவும்

அதைவிட மற்றொன்றும்

ஒன்றை விட ஒன்றும்

எப்போதும் பெரிதாகவே

தெரிகிறது எனக்கு

இன்று எப்போதும் போலவே

தனக்கேயுரிய

தாற்பரியத்தோடே புலர்ந்தாலும்

எரிந்தழிந்த

நெற்றையச் சாம்பலையும்

மலரவிருக்கும்

நாளைய ஆம்பலையும்

எண்ணி எண்ணியே
இன்றைத் தொலைக்கிறேன்

என்னையடக்க முயன்று முயன்று
அவனும் தோற்கிறான்

அவனின் காயங்கள்
எல்லாம் என் அத்துமீறலின்
அடையாளங்கள் தான்

என் தோட்டத்திலும்
குறிஞ்சியைப் போல் ரோஜாக்கள் பூக்கும்
நான்
இரசிக்கத் தொடங்கையில்
தியானங்களால்
என்னையவன் கட்டுவான்

கால்கள் இறுகும்
மூச்சு முட்டும்
முடிவுறாத இரவுகளில்
என் பூக்களைக் கொல்வான்

பின்னிர்வில் சிறிது நேரம்
ரணங்களின் வலியால்
அழுதுகொண்டே உறங்கிப்போவான்

புத்தக குடிவிரிதல்வ கணக்கு

குடிவிரிதல்வ கணக்கு பங்கு கம்

பெயர் பத்திரம் கணக்கு

பெயர் கணக்கு

புத்தக குடிவிரிதல்வ கணக்கு

என் துன்பமும்

என்னின்பமும்

என்னுள்ளேயே அழுக்கும்

என்றாவது ஒருநாள்

அவன் இருதயம்

இருப்புக் கொள்ளாது கணக்கும்

இரத்த நாளங்கள்

புடைத்து வெடிக்கும்

அன்றும் அவன் நல்லவனாக

இறந்து விடுவான்

நானோ

நிறைவேறாத ஆசைகளுடன்

வெளியில் வலம் வருவேன்

அக்ஷரரீரணி

இலங்கை மண்ணிற்கொரு கடிதம்

என் இனிய இலங்கை மண்ணிற்கு
கவிஞன் எழுதும் மடல்
காதல் மடல்
கண்ணீரும் சோகமும்
நிறைந்த கடல்

கொங்கமலை கீழ்ப்பாயும் அருவி யூற்று
கொடுங்கோலன், நல்லரசன் ஆய்ந்தா நனைக்கும்
கார்முகிலும் வளியோடு கூடிமழை
களையெதுவோ? பயிரெதுவோ? பார்த்தா பெய்யும்

நீதியோடு நல்லாட்சி நீயே செய்ய — எம்
நிறைபாரம் என்காமல் தாங்கிக் கொள்ள — சரி
நிகருரிமை தருவதற்குத் தயங்கும் சூழ்ச்சி
தலைமைக்கு நிச்சயமாய்த் தருமே வீழ்ச்சி

பெற்றெடுத்தாய் சில மக்கள் கோடி
பேணி வழர்த்தாய் தினம் ஆடிப் பாடி
காணி நிலச் சண்டைலுன் செல்லப்பிள்ளைகள்
வாட்டி வதைக்க நாமா கிள்ளுக்கீரைகள்

உணர்வுகளை, உறவுகளைப் புலத்தில் நீக்கி
ஒடித்தான் போய்விட்டோம் சுயத்தை நோக்கி
கந்தானைச் சந்தி வரை தமிழ் இரத்தம் ஓடுகையில் உன்
முந்தானை மடிப்புகளால் நீயதனைத் துடைத்தாயோ?

பெருந்தன்மை கொண்டதம்மா தமிழன் நெஞ்சம்
தேடிச்சென்று தீர்த்ததில்லை என்றும் வஞ்சம்
உரிமைகளைக் கேட்கின்றோம் தரத்தான் பஞ்சம்
உடைவானை சாணையிட்டால் எவர்க்குமில்லை மஞ்சம்

வல்லமை தாராயோ?

இலங்கைத் தாயே — எம்மை

ஈன்றவள் நீயே — எம்கை

விலங்கை யுடைத்துக் — காலில்

சலங்கை சினுங்க விட மாட்டாயோ ?

கலங்கரை விளக்கே தாயே

கரையறியா தோர்க்கே நீயே

மடைக்குள் அடைபட்ட மக்கள் வெள்ளத்தை

மரணத்தி னின்று நீ காப்பாயோ?

உரலினுள் விழுந்த பரல்களின் மேலே

உலக்கை விழுந்திடித்த கதையாக — உன்

கரங்களின் முன் நீளும் விரல்களின்

சிரக் கண்களைச் சீவி நீ எறிவாயோ?

ஈன்றவளே நீ. அறிவாய் அம்மா

இதயச்சுத்தி யெல்லாம் சும்மா

மடியைப் பங்கிட மாக்கள் கூட்டம் — உன்

மைந்தரை வதைப்பதை உணராயோ?

கோடி மக்கள் சுகமாக — மறு

கோடியில் மக்கள் சுவமாக — அதைப்

பாடி உறைகிறேன் மரமாக — நீ

கேட்டு உருகிட வாராயோ?

மூத்தவன் கலைஞன். இளையவன் இராவணன்

கூட்டிலே இடையில் பொது வுடமையும் இணைந்தே

நலிந்தோர் முதுகில் விதைத்த தம் வலிமையை

மாற்றிட வல்லமை தாராயோ?

சுற்றம்

காய்த்திருக்கும் தருவை

கானகத்துப் புன்கள்

கூடித் தின்னுமடி — வறட்சியில்

வேறிடம் தாவுமடி

ஏழ்மை

வண்ண வண்ணச் செருப்புகளைக்
கூவிக், கூவி விற்கிறான்
வெறுங் கால்களுடன்

நீ
சேற்றில் மலர்ந்த
செந்தாமரையாய்
என்னில் நீ

கடவுள்

சித்தனுக்கும். பித்தனுக்கும்
கருப்புச் சட்டைக் காரனுக்கும்
காலத்தை அளப்பவன்டா — கடவுள்
காலனைத் தின்றவன்டா

போலிகள்

அகத்தினில் வினையா அன்பை
முகத்தினில் காட்டிச் சிரிப்போர்
நகத்தினை ஒப்பர் — மாக்களை
முதலிலே வெட்டியெறி

காதல்

காதலை ஒப்பக்
காக்கை எச்ச — மனிதத்
தலை வீழ்ந்த விதை போல ஆகுமாம்
தடம் மாறி முளைத்த காதல்

வாழ்க்கை

பணங்காக சேரையிலே
பந்தபாசம் அறுந்து போகும்
பாவ ஜென்மமடி — பிறப்பு
தீராய் பாவமடி

சுயாட்சி

நீ வென்றதால் மறந்திடுமோ மோகம்
சுயாட்சி மீதே தணியாத தாகம் — எம்மைக்
கொல்வதால் குறைந்திடுமோ வீரம்
தமிழர்க்கு விடுதலையே போராட்டச் சாரம்

உலகப் படை கொண்டு அழித்தீர் — தமிழனைக்
கலகப் படையென்று அழைத்தீர்
வளரும் பிறைபோல வளைத்தீர் — பின்
வணங்காத் தமிழ் மண்ணை வதைத்தீர்

அனைவருக்கும் நல்லாட்சி என்று மொழிந்தீர்
ஆசையோடு வந்தவர் தம் முகத்தில் உமிழ்ந்தீர்
கூடிவாழ்ந்த குலத்தினரைச் சாடியப் பிரித்தீர்
கூத்தியர்க்கு மத்தியிலே குவளையை வைத்தீர்

விட்டத்தில் சட்டத்தைத் தொங்க விட்டீர்
வீதியிலே போகும் பெண்ணைத் தோளில் தொட்டீர்
கல்விக்கும், கலைகளுக்கும் கப்பம் விதித்தீர்
காடையரை வாடகைக்கு எம் வீட்டில் வளர்த்தீர்

மகிழ்ச்சியில் மூழ்கும் மனம்

விடைதேடி வந்தவரை விரட்டியடித்தீர்

படைகொண்டு வென்றோரைப் பயங்கரமென்றீர்

சர்வாதி காரத்தைக் கையிலெடுத்தீர்

சமத்துவத்தின் தலைமீது ஏறி மிதித்தீர்

நீ வென்றதால் மறந்திடுமோ மோகம்

கயாட்சி மீதே எம் தணியாத தாகம் — எம்மைக்

கொல்வதால் குறைந்திடுமோ வீரம்

தமிழர்க்கு விடுதலையே போராட்டச் சாரம்

அக்குவிராணி

எழுத்தாணி ஏந்தும் இயேசுக்கள்

இதோ

இன்னொரு கிறிஸ்து

மரங்களை மட்டுமல்லாமல்

மனித மனங்களையும் இழைத்து

உணர்வுகளை எழுத

எழுத்தாணி பிடித்து

இறங்கி வருகிறார்

ஊடக வெளிச்சத்தால்

ஊழல்களைப் படம் பிடித்து

உண்மைகளை உளறிக்கொட்ட முன்

இவரையும் அறைந்து விடுங்கள்

சிலுவையில்

எங்கே சென்றாய்

கோடாரிக் காம்பே?

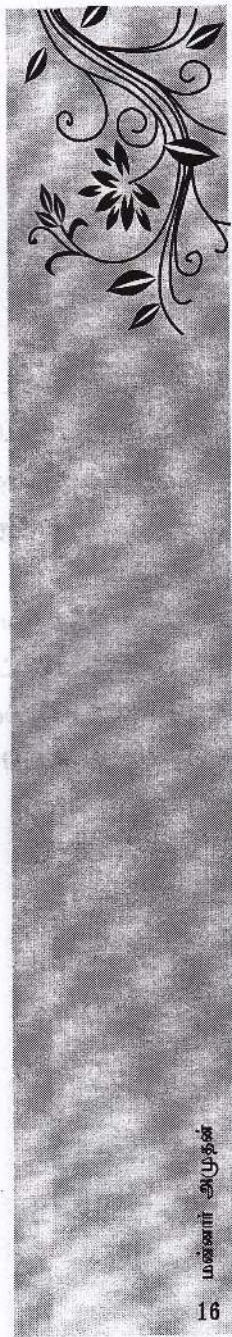
யூதா ! எங்கே சென்றாய்

மனிதம் கொன்று

மரணம் தின்னும் உனக்கு

புனிதர் கொல்லவோ

புகட்ட வேண்டும்

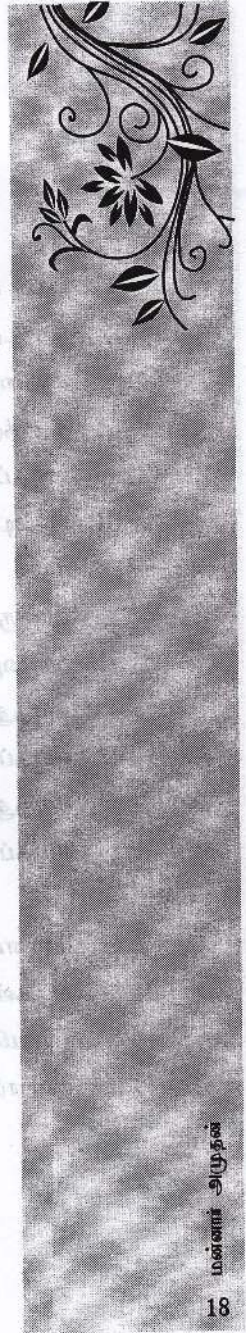

யுகம் யுகமாய்த்
 தொடரும் காட்டிக் கொடுப்புகளும்
 சிலுவை மரணங்களும்
 உனக்கும் அவர்க்கும்
 எழுதப்படா ஒப்பந்தம் தானே
 காட்டிக் கொடுத்துவிடு

இவருக்கான
 வாழ்வும் சாவும்
 எழுத்துக்களில்
 எழுதப்பட்டுள்ள து
 எழுத்துக்களால்
 எழுதப்பட்டுள்ள து

மரணம் நிகழும்
 வழிகள் தான் வேறு
 சேருமிடமென்னவோ
 கல்வாரி தானே

இவையறிந்தும்
நெடும் பயணம் செய்யும்
நாரைகளாய்க்
களைப்பின்று
பயணிக்கும் எழுத்துக்களோடு...
மரணத்தை நோக்கி

விளிநிலையினன்
விரலிடுக்கில்
மாட்டித் தொங்கும்
மூட்டையைப் போலவே
எப்போதும் சுமக்கும்
ஆயிரம் எண்ண முட்டைகள்

புரட்சிகளின் மருட்சியால்
காற்றைக் கிழித்து
வரும் சிறுரவை
அவர் நெஞ்சுக்கூட்டின்
எழும்புகளிடையே
சிறைப்படும்

பெருவலியோடு
உயிர் பிரியும்
அக்காட்சியும்
கண்முன்னே விரியும்

கிற்றெறும்புகள்
திடுமென முளைக்கும்
செங்குருதி கவைக்கும்
திகட்டவும் கலையும்
நேரெதிராய் முட்டி
உணர்கொம்புகளால்
கவிபாடி விலகும்
திரும்பவும் கூடும்

இறக்கைகள் முளைத்து
மீண்டும் பறந்து போகும்
இன்னொரு இயேசுவின் இரத்தம் குடிக்க...

இது தான் காதலோ ?

உனக்கும் எனக்கும்
இடைப்பட்ட பொழுதுகள்
எப்போதும் அழகாய்
விடிகின்றன
கவிதையாய்

கோவப்படுகையில்
நீ அடிப்பாய்
வலிப்பதில்லை — இன்றோ
மௌனம் காக்கிறாய்
வலிக்கிறதே

ஒத்த கருத்தோடும்
சிந்தனையோடும்
மாற்றுக் கருத்தில்லா
மாணிக்கங்களாய் மிளிர
நாமென்ன
கொள்கைக்காய் கை கோர்த்தவரா?

குடும்பச் சமையலில்
 குழப்பங்கள் தானே குழம்பு
 ஊடல்கள் தானே உப்பு

உன்னை நான் அனுசரிக்க
 என்னை நீ தினம் சகிக்க
 முரண்பட்ட கருத்துகள்
 முதிர்வடையும் வரை
 நிலாவொளியில் கதை பேசி
 முடிவெடுக்காமலேயே
 தூங்கிப் போவோமே
 இது தான் காதலோ?

நானில்லையென்றால்...

காலச் சக்கரத்தின்
கோரைப் பற்களில் சிக்கி
ஏதோவொரு மணித்துளியில்
நானும் மாண்டு போவேன்

என்றும்
சுற்றும் பூமி சுற்றும்
வெடித்த மொட்டு மலரும்

அஸ்தமனத்தின் பின்னரான
முன்னிரவில்
நிலா முளைக்கும்

அன்றும்
நீரில்லா நிலவில்
மாவரைத்து
வடை சுடுவாள் பாட்டி
குரியனும்
கிழக்கே தான் உதிக்கும்

மேற்கே உதித்தாலும்
மறக்காமல்
நமக்கெல்லாம் வியர்க்கும்

மூன்றாம் நாளில்
காய்ந்து போன
ஆற்றின் சுவடாய்க்
கண்ணீர் வற்றிவிட

அவரவர் செயல் நோக்கி
சிந்தனைத் தூண்டல்களுடன்
உறவுகள் பறக்கும்

எட்டாம் நாளில்
ஒருமுறையும்...

முப்பத்தியொன்றாம் நாளில்
மறுமுறையும்...

அவர்களின்
செத்த நாக்குகளையும்
சொந்தங்களையும்
உயிர்ப்பிக்கும்
எனக்கான நினைவுகூறல்கள்

ஒருபொழுதில்
எனக்குப் பிடித்தவற்றை
விட்டுக் கொடுக்காதவர்கள்
தானே முன்வந்து
படையிலிடுவார்கள்
என்னைப் பிடிக்குமென்று

வாழ்கையில்
வாழ்த்தத் தெரியாதவர்க்கெலாம்
வாய்ப்பளித்து
வாய்முடிக் கிடப்பேன்
நடுமுற்றத்தில்

அவர்கள் உதிர்க்கும்
பொய்களைக் கேட்க
செவியென்றும் திறந்தே இருக்கும்

மரமொன்று
வீழ்ந்து. காய்ந்து
கருகி மறைவதாய்.
நானும் அழிவேன்

நானில்லா நிறையைச்
சமன் செய்ய
மற்றோர் தளிர் முளைக்கும்

சுற்றும் பூமி சுற்றும்
இன்னும் வேகமாய்

அன்றும் ஒருவன்
சொல்லிக்கொண்டிருப்பான்
நானில்லையென்றால்...?

ஊரறியும்... உறவறியும்...
நீயறியாய்...பெண்மனமே

நமக்குள்
ஒன்றுமில்லையெனவே
நாம் முன்மொழிகிறோம்

வலியின்
மொழிகளையே
மனமோ வழிமொழிகிறது

என் விழிகள்
திருடுபோயின
இரவுகளுமென்னை
ஒதுக்கியே விட்டன

மெத்தை தணலாக
தூக்கமும் நானும்
தாரமாகிப் போனோம்

உண்ணா நோன்பெனை
உறவாக்கிக் கொண்டது

யுத்தா!

என்னுயிர்க் காற்றே
எங்கேயடி சென்றாய்
என்னைத் திணறவிட்டு

மூச்சுத் திணறலோடே
நகருகின்றன
நீயில்லாத நாட்கள்

கண்ணீர் குடித்து வளரும்
பொழுதுகளின் விழுதுகளில்
சிக்கிச் சிக்கியே
சிதிலமடைகிறேன்

உன் நினைவுகள்
தின்று தின்றே
நாள்தோறும் தேய்பிறையாய்
உயிரின் ஓரங்கள்
உருக்குலைகின்றன...

இந்த வானம் ... பூமி...
அந்த மரம்...
அதன் கீற்றுகளைக்
கொஞ்சம் காற்று...

சாலை நடுவில்
ஏதோ நினைவில்

நான் மோதப் போன
முச்சக்கரசர் சாரதி...
என எல்லோரும்
அறிந்திருக்கிறார்கள்
உன்னைத் தவிர

தோள்களில் நீ
சாய்ந்திருந்த பொழுதுகளைக் கேட்பாயா..
நான் வாழ்ந்த நிமிடங்களைச் சொல்லும்

விரல்கள் இணைத்து
நடையின்றி வீதியைக் கேளேன்
சொல்லுமது காதலா? காமமாவென்று?

உன் கண்ணீரைத் துடைத்த
கைக்குட்டை கூட
இன்னும் ஈரமாய்
என் நினைவுகளில்

என்றோ எவனோ
அணைத்த தீயிற்காய்
நீயேன் இன்னும் எரிகிறாய்

மாமிசம் சவைத்தும்
எலும்பைக் காக்கும் பிராணியாய்
இன்னும் ஏனடி
கசப்பைக் காவித் திரிகிறாய்

தொடுகைகள் பிழையோ?
உரைப்பாய் — உன்
தொடுகையில் பணியாய்
உறைந்தேன். பிழையோ?

உணர்வினைச் சிலுவையில்
அறைகிறார் சரியோ? — சிலுவையைச்
சுகமாய்ச் சுமத்தலும் முறையோ?

மலரைச் சூட்டி
அதரம் கடித்தேன்
தேனைச் சுவைத்தேன்

தேனை ருசிக்கவோ
பூவை அழகென்றேன்?
பூவை! நீ சொல்..

நமக்குள்
ஒன்றுமில்லையெனவே
நாம் முன்மொழிகிறோம்
வலியின்
மொழிகளையே
மனமோ வழிமொழிகிறது

கூதலும்... காதலும்...

கூதல் என்னைக்
கொல்கையில்
உன் நினைவுகள்
கொளுத்திக்
குளிர் காய்கிறேன்

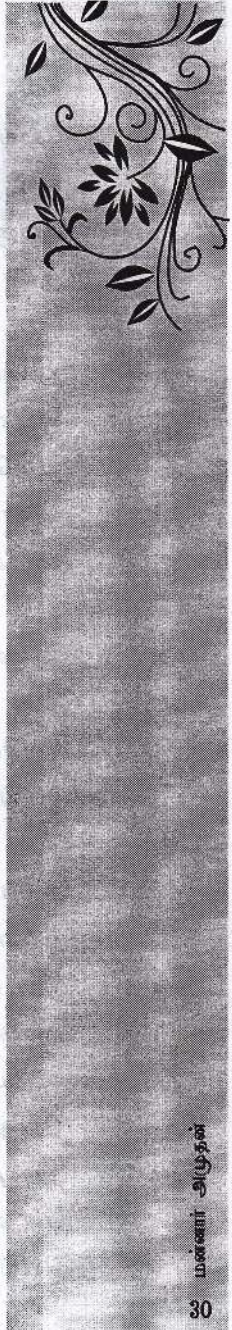
தலையணை அணைத்து
மெத்தையைக் கிழித்து
உன்பெயர் புலம்பையில் —எனைப்
பரிதாபமாய்ப் பார்க்கின்றன
பஞ்சுகள்

அலைபேசியில் உளறிக்கொண்டே
நான் வரைந்த உன் பெயர்
வெள்ளைப் படுக்கையுறையெங்கும்
ஒவியமாய்ச் சிரிக்கிறது

நீ விட்டுச் சென்ற
ஒற்றைத் தலைமுடி..
இரட்டைக் காதணி..
கண்ணாடிப் பொட்டு..
உடைந்த வளையல்..
கொலுசுச் சத்தம்...
ஈர முத்தம்..
என எல்லாவற்றையும்
சொல்லிவிடவா...?

அங்கூரான்

பூக்கிராய்.

வேண்டாமென வேர்க்கிராய்

விட்டு விடுவென வெட்கப்படுகிராய்...

இத்தனைக்கும் காரணம்

இந்த வெட்கம் தானே

ஒவ்வொருமுறை தவம்

கலைந் தெழுகையிலும்

நான் வியர்த்துவடிவேன்

நீ வெட்கப்படுவாய்

பிறகென்ன

மீண்டுமொரு தவம்...

கட்டியணைக்கையில்

வெட்டிச் சுழிப்பாய்...

விடிந்து பார்க்கையில் (என்மேல்)

மடிந்து கிடப்பாய்

ஓட்டைச் கிரட்டையில்

ஊற்றிய தண்ணீராய்...

உனைநோக்கி ஒழுகி
உருகி ஓடுகிறது மனம்

இன்றோடு ஒன்பதுமாதம்
கழியுமொரு யுகமாய்
இன்னும் பத்து நாட்கள்

தலைச்சனைப் பெற்றெடுக்க
தாய்வீடு சென்ற நீ
சேயோடு வருவாய்

மார்பு அவனுக்கு
மடி உனக்கு

மீண்டும் கூதலில்
பஞ்சணைகள் பத்திக்கொள்ளும்

தங்கச்சி வேண்டாமா
தலைச்சன் விளையாட...

தாழ்வுச்சிக்கல்

நாம்

ஒருவர் ஒருவருக்காய்
திரும்பிய பக்கமெல்லாம்
மலர்ந்தோம் முழுநிலவாய்
அந்நாட்களில்

செல்லுமிடமெங்கும்
பின் தொடர்ந்தோம்

தயிர்ச் சோறுண்கையில்
பருக்கைகள் எல்லாம்
பற்களாய்ச் கிரித்தன

உதடுகள் என்றெண்ணியே
ஊறுகாயை உண்ணாமல் விட்டோம்

இன்றோ
பழகிய பால் புளிப்பதாய்
முகம் சுழிக்கிறோம்

உரிமைகள்

அத்துமீறல்களாய்த் தலைகாட்டுகிறது

தொடுகைகள் அனல்களாக

நலம் விசாரிப்புகள் கூட

துக்கத்தோடே துவங்குகிறது

நமக்கான

கட்டிலும்

தலையணையும் ஒன்றான

காலம் வியர்த்து

உறவுகளுக்காகப் பிரிக்கப்படாத

தொட்டில் மட்டுமே

நம்மை நியாயப்படுத்துகிறது

ஒவ்வொரு விடியலிலும்

முகம் புதைத்தமும்

ஈரமான தலையணைகள்

பகலிலும்

தனித் தனியாய்க் காய்கிறது

பொத்தியழ போர்வைகள்

போதுமானதாக இல்லை

நீ சொல்லும் ம் மெனும்

ஒற்றைவார்த்தைக்கும்

இமையொடுக்கிக் கேட்கும்

கேள்விக் குறிகளுக்கும் தானே
மனதின்
கூறமுடியா ஆழத்திலிருந்து
மணிக்கணக்கில் பேசுகிறேன்
விறைப்பாக

கேட்க வேண்டுமென்பதற்காக நீயும்
பதில் சொல்ல வேண்டிய
கட்டாயத்தில் நானும்
பேசிக்கொள்கிறோம்

உமியையும், அவலையும்
ஊதித் தின்பதில்
உண்டான போராட்டத்தில்

நாளோடும் பொழுதோடும்
நம்முறவும் கரைகிறது
தூரத்துப் புள்ளியாய்

உனக்கும். எனக்குமான
இடைவெளியை
சிலந்தி வலைகள்
நிரப்புகின்றன

இவையே துமறியாமல்
வழமை போல் இன்றும்
சிரிக்கிறது காலம்

கன்றிய கன்னமும்
 வற்றிய கண்களும்
 நம்மிதயமும் பாறையென்பதை
 குழந்தைக்கும் பறைசாற்றுகிறது
 சந்தேக வினாக்களுக்கு
 விடை தேடித் தேடியே

வாழ்க்கையேட்டின்
 பல பக்கங்களில்
 மாறி மாறி
 சிவப்புமையினால்
 அடிக்கோடிட்டுள்ளோம்

வெளியிலிருந்து பார்ப்பவனுக்கு
 வெற்றிலைக் கறையாகவே
 அது காட்சிப்படும்
 நாமானபோது
 திகட்டாத வார்த்தைகள்
 நீயும் நானுமான பின்
 திகட்டுகிறது

ஆயிரம் நடந்தபின்னும்
 ஒற்றை வார்த்தைக்காகவே
 காத்திருக்கிறோம்
 யார் முதலில் அழைப்பது ?

துரோகி - 1

நட்பு எனும் கூட்டிற்குள்ளே
புகுந்தொரு நாகம்
நாளும் அது தேடிவந்து
நகைத்து விட்டுப் போகும்

கூடி தினம் இனிப்பதற்கு
மாடிப் படி ஏறும்
குறை நிறைகள் கூறக்கூறி
குழைந்து கொண்டே சீறும்

நாககுதை அறியாப் பேதை
காதை யெல்லாம் ஓதும்
நாக நட்பே சிறந்த தென்கும்
மூன்று உலகம் மீதும்

போதை விசம் நாளும் ஊட்டி
பேதை அறிவை மாய்க்கும்
வாதை கொண்ட நாட்களிலே
தனிமை கொன்றே ஓய்க்கும்

செரித்த உணவைக் கக்கி மீண்டும்
சிரித்துக் கொண்டே தின்னும்
சிறந்த கொள்கை கொண்ட பாம்பின்
பரந்த நெஞ்சம் நஞ்சு

போக இன்பம் சுவைப்பதற்கு
பொறுமை காத்த நாகம்
இலவம் காத்த கிளியின் கதையை
உணர்ந்து நாளும் சாகும்

துரோகி — 2

பாசத்தை முழுவதுமாய் தருவதாகக் கூறி
பாசனத்தை என்னுடலில் ஏற்றியவென் தோழா — விக
வாசமென்றால் என்னவென்று அறியா நீ, மூடா — என்
வசனத்தால் உன்விழிகள் இரவிலினும் மூடா

ஊனன் கண்ட கனவு மெய்க்க
உடலை வருத்தி உழைத்தோம்
உவகையோடு ஏற்றுக் கொண்டு —எமை
உதறுகையில் திகைத்தோம்

பகைத்துக் கொண்டு வாழ்வதற்கா
வாழ்க்கையென்று நினைத்தோம்
பாசத்தோடு அரவணைத்து — உன்
வேசங்களை மறைத்தோம்

கருத் துரைக்க அழைத்திடுவாய்
மறுத் துரைத்த தில்லை
மறந்து போன நாட்களுண்டு — மனம்
மரத்துப் போன தில்லை

சுருதிசபை மலரிடையி

ஆசுகவி கண்ட வர்கள்
கொண்ட தில்லை பட்டம்
ஆறுகவி புனையு முன்னே
உரைக்கிறாய் நீ சட்டம்

தோழமைக்கு நல்ல சான்று
கொடுப்ப தில்லை உயிரை
தோழனுக்கு தோழனாக
வாழ்வதே எம் வலிமை

மங்கலம் மாடுகளு
நெடுமடு பக்கம்
மாப்பாடெட்டை யகிழ
மங்கலமெனும் அகிலம்
மங்கலமெனும் அகிலம்

மங்கலம் அகிலம்
மங்கலம் அகிலம்
மங்கலம் அகிலம்
மங்கலம் அகிலம்

மங்கலமெனும் அகிலம்
மங்கலமெனும் அகிலம்
மங்கலமெனும் அகிலம்
மங்கலமெனும் அகிலம்

மங்கலமெனும் அகிலம்
மங்கலமெனும் அகிலம்

அக்ஞரண

இரவினில் பேசுகிறேன்

ஒன்றாய் நூறாய்ப்
பல்கிப் பெருகி
புதிய கட்டுரையாய்
எனக்கே எதிரொலிக்கும்
பகலில் பேசிய
ஒரிரு வார்த்தைகளும்

மானிட அரிதார
மாக்களின் சர்ச்சையில்
மெளன விரதமாய்க்
கழியுமென் பகல்கள்

தோழிக்கும். தோழனுக்கும்
துரோகிக்கும். காதலிக்குமாய்
எத்தனைமுறை உரைத்துக் காட்டுவேன்
நான் அவனே தானென

பகல்களில் செத்து
உறக்கத்தில் உயிப்பதற்கே
இரவினை நாடுகின்றேன்

எண்ணச் சிதறல்கள்
 ஒலியாய் வெடிக்க
 விழித்துக் கொள்கின்றன
 என் இரவுகள்

எங்கோ பார்த்த முகத்தோடும்
 அதே கனிவோடும்
 அதட்டல் தொனியோடும்

வெளிச்சத்தில் வீசிய
 வார்த்தைகள் எல்லாம்
 இருட்டில் மோதி
 அவளிதழில் எதிரொலிக்க
 ஏகாந்தத்தில் சுற்றித் திரிகிறேன்

உணர்ந்த ஸ்பரிசமாய்
 அவளணைக்கையில்
 இராக்கோழியை சேவல் எழுப்பும்

நானும்... மரங்களும்...

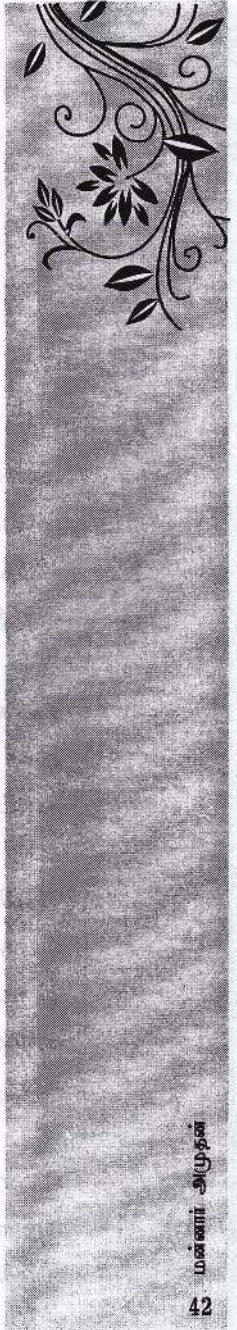
இங்குமங்குமாய் சிதறி வளர்ந்தாலும்
விருட்சங்கள் ஒவ்வொன்றும்
விதைகளின் சாதனையே

முட்டிப் பெயர்த்து
முகிலைக் காணமுன்
முளைகளைக் கிள்ள
எத்தனை கைகள்

முட்டிப் பெயர்த்தோம்
முகிலினைக் கண்டோம்
முளைகளைக் கிள்ளிய
கைகளை வென்றோம்

வெட்டிச் சாய்த்தமை
விறகாய்க் குவித்து
விலைதனைப் பேசிய
வாய்களை விற்றோம்

கிளைகள் விரித்தோம்
நிழலைப் பெற்றீர்
இலைகள் உதிர்த்தோம்
உரத்தினை விற்றீர்
பட்டைகள் உரித்தீர்

பயனெனக் குடித்தீர்
அண்டை அயலான்
கதைபல உரைத்தீர்

அடுப்படி வியர்க்கையில்
அடியினில் அயர்ந்தீர்
ஆயிரம் கதை தினம்
உரைத்தே மாய்ந்தீர்

இட்டவர் எவரோ விதையை
விட்டவர் சிலரோ நீரை
பெற்றவர் பலனைப் பலபேர்
அறுக்கையில் அணைப்பவர்
உண்டோ கேளீர்

என்றே மரங்கள்
எள்ளி நகைக்கையில்
கொள்ளிக்கும் அவையின்
தேவை உணர்கையில்

சோதனை கொன்று
சாதனை பிறக்கையில் — நானும்
மானுடம் இழந்து மரமாவேன்

போதனை செய்தே
பொய்மையில் உழலும் — உங்கள்
பேதமை மாலையில் சரமாகேன்

ஜனநாயக அடிமைகள்

மெய்யைத் தின்ற இருட்டு
செரிக்க முடியாமல்
மேடையில் வெளிச்சத்தைக் கக்க

மினுங்கும் உடைகளுள்
புதைந்த உடல்களோடு
வெளிப்படுகிறது பொய்மை

பொய்யைத் துப்பிப்
பின்னும் வலைகளில்
புலன்களையடக்கும் பூச்சிகள்

மோகப் போதையில்
வறுமையை முகிழ்த்தெடுக்கப்
போதையும் புழங்கும்

கரைவேட்டி கையசைக்க
அரைக் கோவணமும்
அசைகிறது அனிச்சையாய்

சிலநூறு ரூபாய்களுக்கும்
ஒரு வேளை உணவிற்கும்
விற்கப்படும் தேசியம்

தனியுடமை
 விதைத் தறுத்த
 விலையுயர்ந்த யுக்தியில்...
 ஒளிவெள்ளம் எமை நோக்க
 பாலிற்குப் பசித்தமும்
 குழந்தையையும் மறந்து
 ஒளிப்படத்திற்காய் அசைகிறது கை

எவனையோ தெரிவு செய்ய
 எம்மையே தொலைத்த
 கூட்டமொன்று
 மூலை முடுக்கெல்லாம்
 கொடிகட்ட ஓடியலைகிறது
 நிர்வாணமாய்

முள்வேலிக்குள் அவர்கள்
 கூக்குரலிட்ட காலம் மறந்து
 இவர்கள் அவனுக்காய்க்
 குலவையிட
 மீண்டும் அறுவடையாகும்
 நம்மினம்...ஜனநாயக அடிமைகளாய்

சிறுட்டையில மண் குழைத்து

கவரின்றி வீடு கட்டி
நெருப்பின்றி அடுப்புமூட்டி
சிறுட்டையிலே மண்குழைத்து
சோறென்று உண்கையிலும்

முருங்கைப் பூ ஆய்ந்து
முளைக்கீரைச் சொதி வைத்து
கரும்பைச் சாறாக்கிச்
சக்கையை நாம் சுவைக்கையிலும்*

உணர்ந்த துவர்ப்பெல்லாம்
இனிப்பாத் தான் இனிச்சுதடி
உறவாகிக் பிரிந்த பின்தான்
இனிப்பு கூடக் கசக்குதடி

மரவெள்ளி இலை முறித்து
மாலையாக அதை வரித்து
வினையாட்டாய்த் தாலிகட்டி
வீதியிலே வலம் வந்தோம்

காணும் இடமெல்லாம்
கண்ணாடை நீ காட்ட
காட்சிப் பொருளாகிக்
கை கோர்த்து நாம் நடக்க

தருநிழலில் குடை பிடித்து
சில்மிசங்கள் நாம் புரிய
பகல் முழுதும் வயிற்றுக்குள்
மின்மினிகள் பறந்தனவே

காற்றின் காலேறி — நம்
காதல் ஊர் சுற்ற
தெருவெல்லாம் நம் பேச்சு — நம்
காதல் உயிர் போச்சு

பண்டத்தில் இல்லை சுவை — ஏற்ற
பாத்திரத்தில் இல்லை கலை — பார்த்த
மாத்திரத்தில் உணர்ந்து கொண்டேன்
கண்டமெம் காதலுக்கென்று

நாடுகள் கடந்தும் — மெய்க்
காதல் வாழுமென்றாய்

வாழுகின்றோம்
நானும், கரும்பும்
அடுப்பும், நெருப்பும்
உன் நினைவுகளும்

வாழுகின்றாய்
நீயும், கணவனும்
உன் குட்டி மகனும்

பார்த்தடி!
அவனும் மண் குழைக்கின்றான்
ஒரு குட்டித் தோழியோடு...

உன்னால் உணர்ந்தவை

துக்கத்தை
உணர்ந்திருக்கிறாயா?
கறுப்பா ? சிவப்பா ?
என்கிறாய்

முதன் முதலாய்
வெற்றிலையிடுகையில்
கொட்டைப்பாக்கின் துவர்ப்பு
தொண்டைக்குள் அடைக்குமே
சுவைத்திருக்கிறாயா..?

மேல் நெஞ்சிலோர்
முழுமீன் ஓடி
சதைகள் செரித்து
நடுமுள் மூச்சடைப்பதாய்
உணர்ந்திருக்கிறாயா..?

முட்டிக் கால்கள்
மூர்ச்சையாகி
உடல் வலு தாங்காமல்
சாய்வதற்கு சுவர் தேடுமே
சாய்ந்துள்ளாயா..?

மேலும் கீழும்
இரத்தம் ஓடினாலும்
கைகள் மட்டும்
காற்றுப் போன பலுனாய்
தொய்ந்து போகுமே
அதுதான் தூக்கம்

அதைத் தராமல்
நீ கொண்டதில்லை தூக்கம்

உனக்கான காத்திருப்பில்
மனம் லயித்தே
காலம் கழிக்கிறேன்

தாமதித்தே வருவாயென
தெரிந்திருந்தும்
ஒவ்வொரு சந்திப்பிலும்
நேரத்திற்கே பிரசன்னமாகிறேன்

உன் வருகை
பிழைக்கையில் தான்
ஏதோ பிசைகிறது

அதைத்தான் தூக்கமென்கிறேன்..

நீயோ
கறுப்பா ? சிவப்பா ?
என்கிறாய்

உறவுகள்

முகம் மலர

உறவினரை வழியனுப்பி

வீட்டுக்காரர்

வெளியேற்றிய பெருமூச்சிலும்

அறைந்து சாத்திய

கதவின் அதிர்விலும்

அறுந்து தொங்கியது

உறவின் இழை

சண்டை

இரு நாள் சண்டையில்
காய்ந்து போனது
கழுவப்படாத கோப்பைகளும்
வயிறும்

அவளும்... அவர்களும்...

என்றோ....

எவனோ வீசிய

எச்சில் இலைகளைத்

தின்று உயிர்க்கும்

பிச்சைக்காரி

பாவம்.

தின்னட்டும்

குரல் கொடுக்கும்

கனவான்கள்

உண்டதைத் தின்று

மீந்ததை ஈந்து

சில நாய்களோடு

சொந்தம் சேர்வாள்

நன்றிப் பெருக்கால்

நாய்களும் பின்செலும்

இருளைப் போர்த்தியவள்
உறங்கும் இரவுகளில்
நாய்கள் துணை தேடித்
தெருவிற்குள் செல்லும்

குப்பை மேட்டில்
வெறித்த கண்களால்
அவள் கிளிந்த உடைகளுள்
எதையோ தின்று கொண்டிருப்பான்

இலை வீசியவனும் ...
குரல் கொடுத்தவனும் ...

உன் நினைவோடு... நானிங்கு...

நீயங்கு...

நானிங்கு...

நாம் வாழும் வாழ்க்கையின்
முகவரி வெவ்வேறு

உணர்வுகள் உளறலாய்
வெளிப்படும் இரவுகள்
கழிவது எவ்வாறு

பறக்கும் இறகினுள்
முகம் மறைத் தழுதிடும்
பறவையைப் பார்த்தாயா...

நானும் அதுபோல்
அழுதுடும் காட்சியைப்
பார்த்தால் ஏற்பாயா...

கானல் நீராகா
வாழ்க்கையில் சேர்வோம்
ஒன்றாகும் நேரம்
கனவிலும் வாழ்வோம்

கரம் பற்றி
 நான் அணைப்பேன்
 காத லினால்
 நீ நனைப்பாய்
 உன்னில் வாழும்
 நாட்களிலேதான்
 உவகை கொள்கின்றேன்
 உயிரே உன்னைச்
 சேர்வதற்காக
 உலகையே எதிர்க்கின்றேன்

அமுத காவியம்

மைதிலி என்னும் பெயர் கொண்டாள்
மன்னவன் இராமனின் மனம் ஆண்டாள்
விண்ணை கம்சென்று வாழ்ந்தி டலாம்
விரைவா யாடா எனக் கொன்றாள்

மைவிழி இரண்டும் கயல் என்றால்
மார்கழி மலரே மண மென்றான்
பைங்கிழி மனதைப் பதம் பார்த்து
பாவலன் இராமன் சிறை கொண்டான்

இரு இமயம் உள்ளே சில சமயம்
மற்போர் புரிந்தது இரு இதயம்
விற்போர் புரியும் மன்னவனோ — அப்
பொற்றேர் முன்னே சரணமிட்டான்

இடையிடை இடைவெளி நீங்கிடவே
இலைமறை காய்கள் வெளிப்படவே
தலைமுறை படைத்திடும் நாட்டத்திலே
தவத்தினைத் தொடர்ந்தனர் மாடத்திலே

களம் தேடும் விதைகள்

மிடுக்கும். துடிப்பும். விவேகமும்
நிறைந்த இதயங்களே...

சமூகப் பாரத்தை
சாதீயத் தாழ்வை
மதக் கொடுமைகளை
மாறாத நல்லன்பை
தாங்கி நிற்குமெம் கருக்கள்

இவை
களம் தேடும் விதைகள்...
பாமரனின் உண்மைக் கதைகள்

புத்துலகம்
படைக்கத் துடிக்கும் சிசுக்கள்
இரத்தமும் சதையுமே
இதன் திசுக்கள்

எழுதுகோலுக்குள்
எம்மைத் திணிப்பதால்
எண்ணத்தைப் பதிப்பதால்
எவனெவனுக்கோ எரிகிறதாம்...

இடம்

பெயர்த்தவனை வருடி

பெயர்ந்தவனை எழுதி

நீலிக் கண்ணீர் விடும்

போலிகளில்லை நாம்

ஊதினால் பதராகும்

உமிழ்ந்தால் முகம் கோணும்

சராசரி விதைகளல்ல இவை

ஆட்சியாளனுக்கு அரிப்பெடுக்கையில்

அங்கம் தடவாது

கோட்டுப் படத்தோடு
கைகோர்க்கும் கவிதைக்கு

நல்லோரைப் பாடத் தெரியும்
நண்பருக்காய் வாடத் தெரியும்
நடிப்போரைச் சாடத் தெரியும்

ஓட்டுப் பெட்டிக்காய்
ஓடத் தெரியாது

முடியுமா தருவதற்கு
உங்கள் உள்ளங்களை
எம் எண்ணத்தை விதைக்க

மூலை முடுக்கெல்லாம்
முழங்கவே வந்தோம்
கவிதைகள் தந்தோம்..

களம் தேடும் விதைகளுக்கு
தளம் அமைக்க
தருவீரோ உள்ளத்தை

பரப்புவீரோ எட்டுத் திக்கும் — கவிப்
பாசறையின் கொட்டுச் சத்தம்

கரைகளுக்கப்பால்....

நாளை, நாளையென

எத்தனை நாளைகள்

எத்தனை இரவுகள்

ஒவ்வொரு இரவிலும்

புது விடியலை

நோக்கியதொரு பயணம்

இரவில்தானே எழுதப்படுகின்றன

இலங்கையைத் தழுவும்

அகதிகளின் விடியல்கள்

அகதியிடம்

அகதியாய் வாழும்

அவதி வாழ்க்கை

புதிதாய் தெரிந்த இருள்

இப்போது பழகியதாய்

அந்நியமாய் முறைத்த முகங்கள்

தற்காலிக அந்நியோன்யமாய்

துக்கத்தோடு கூடிய
 நலன் விசாரிப்புகள்
 துயரத்திலும் சிறுமகிழ்வாய்
 இரை மீட்டல்கள்

காத்திருக்கும் அகதிக்கு
 ஒத்தடமாய் இதமளிக்க
 இன்றாவது கரை தொடுமா
 கட்டு மரங்கள்

இதே கடலின்
 அடுத்த கரையினில்
 அலைகளைத் தாண்டியும்
 ஒலித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது
 அகதியின் அலறல்கள்

மலரும் நம் காதல்

நினைவுகளைத்
துரத்திச் செல்லும் இரவுகள்
இலக்கின்றிப் பயணிக்கும்

உன்
பிஞ்சு மனதிலே
தஞ்சம் கேட்டு
நித்தம் சண்டை பிடிக்கும்

பசியில்லாப் பகல்களும்
பட்டிணி இரவுகளும்
பழகிப் போகும்

பல்லியிடம் வீசியெறிந்த
உன் முதல் பல்
என் காதல் கருவூலத்தை
அலங்கரிக்கும்

உனக்குள் கட்டமைத்த
வாழ்க்கைச் சுனையில்
என் வேர்கள் நீர்தேடும்

இருந்தும்..
தவறுகளின் பட்டியலால்
மலடான நம் காதல்

உன்னொரு புன்னகையால்
மட்டுமே மீண்டும் பூப்பூக்கும்

காதல் கதை...

இது மானிட வதை..

நாம்பிரிந்து ஆயாச்சு

நாட்கள் நாற்பது — அது

ஏனென்ற காரணத்தை

யாரு கேட்பது

நல்லலகு கேட்டாலும்

எதை மறைப்பது

நரியொருவன் செயலினாலே

என்றா உரைப்பது

பகலிலவன் பேசுகையில்

இரவு உனக்கு

இருட்டினிலே கொண்டது நீ

காதல் கிறுக்கு

வந்த காச தீர்ந்ததுமே

வயிறு வத்திடும்

வயிற்றை நிரப்ப வங்கி போனால்

வைப்பும் வத்திடும்

மாயையிலே வாழ்வது தான்

உந்தன் விருப்பு — அதை

மாறி மாறி உரைத்தாலே

என்னில் வெறுப்பு

பந்த பாசம் அறுப்பதுவோ
உனக்குப் புதுசு
பாழாப் போன கதைகள் நான்கு
இருக்குப் பழசு

அவன் சிரித்த நாட்களிலே
நீயும் சிரித்தாய் — இருந்தும்
நீயழுத நாட்களி லென்
மடியில் படுத்தாய்

காதுறுந்த ஊசியவன்
கானம் படித்தான்
கானமின்று கானலாக
நீயும் தனித்தாய்

பாடல் ஒன்று
இராகம் இரண்டு பாட்டிற்கிருக்கலாம்
பாவை கணவன் மாண்ட பின்பே
மீண்டும் மணக்கலாம்

மீண்டும் நீயோ மணப்பதற்கு
என்னை வெறுக்கிறாய்
பிரிவு என்ற நோயை ஏற்றி
உயிரைச் சிதைக்கிறாய்

பார்த்திருந்ரு மேனியெந்தன்
 கண்கள் குத்துதே
 பாதகமே புரிந்தது போல்
 நெஞ்சம் பத்துதே

காத்திருந்து காக்கவைத்துக்
 கொண்ட காதலே — இன்று
 கானகத்தில் கண்ணைக் கட்டி
 தவிக்க விட்டதே

காதலென்ன சாதலென்ன
 இரண்டும் ஒன்று தான்
 கனிந்துவுடன் வெட்டப்படும்
 வாழைக் கன்று தான்

பழகிப் பிரியும் துயரமெல்லாம்
 காதல் வழக்கமே
 பிரிந்து கூடிப் பழகிப் பிரிய
 மனக வலிக்குமே

கோர்வையாக வழிந்த
 கண்ணீர் கோர்த்திருக்கின்றேன்
 கோலமயில் இரத்தினமே
 மாலையாக்கிக்கோ

அதிகார நாற்காலி

ஆண்டாண்டாய்
ஒலித்து ஓயும்
இசையில் தொடர்கிறது...

ஆணவக் கூட்டணிகளின்
அதிகாரத்தைப்
புதுப்பித்துக் கொள்ளும்
ஆசன விளையாட்டு

அடிக்கடி ஆடப்படுவதால்
ஆண்டியாகிப் போனது
ஆண்டும் பொருளாதாரம்

அமர்ந்தவர் வெல்ல
தோற்றவர் கொல்ல
சமநிலை மாறிக்
கதிரைகள் சாய
குரங்கு பங்கிட்ட
அப்ப மாகிறது
அதிகாரப் பரவலாக்கம்

நாற்காலிச் சண்டையில்
விடுவிக்கப்பட்ட
வறுமையின் குரல் மட்டும்
தெருவெங்கும்
ஒலித்து ஓயம்
இசையாய்த் தொடர்கிறது

புத்தாண்டே அருள்வாயா

புத்தாண்டில் பல புதுமை
பூக்க வேண்டும் — முய்
புத்தாண்டு துன்பமெல்லாம்
போக்க வேண்டும்

மத்தாப்பாய் எம்வாழ்வு
மலர வேண்டும் — மனதில்
நிறைந்த பகை புகையாக
மறைய வேண்டும்

இறைவனிடம் நம்பிக்கை
கொள்ள வேண்டும் — தொழிலில்
இயன்றவரை புதுமுயற்சி
செய்ய வேண்டும்

சத்தான இலக்கியங்கள்
ஆக்க வேண்டும் — தமிழன்
சாதீயக் கொள்கைகளை
நீக்க வேண்டும்

பயன் அறிந்து பாராட்டா
நட்பு வேண்டும் — மார்பில்
படுமாறு அடிக்கின்ற
எதிரி வேண்டும்

இல்லற இன்பங்கள்
நிறைய வேண்டும் — நாட்டில்
இனிய தமிழ்க் குழந்தைகள்
பெருக வேண்டும்

நல்லறத்தை நம்மவர்கள்
அறிய வேண்டும் — எவர்க்கும்
நலம்தரும் செயல்களையே
புரிய வேண்டும்

சோதனைகள் எம்மைச்சீர்
தூக்க வேண்டும் — வாழ்வில்
சோர்வென்ற சொல்லை நாம்
நீக்க வேண்டும்

சாதனைகள் ஆயிரம் நாம்
படைக்க வேண்டும் — மக்கள்
வேதனைகள் பொடிப்பொடியாய்
உடைக்க வேண்டும்

பாதகர்கள் செயல்களையே

படிக்க வேண்டும் — பாட்டால்

பயத்தினிலே அவர் இதயம்

துடிக்க வேண்டும்

பார் போற்றும் பண்புடனே

வாழ வேண்டும் — அயலில்

பசித்தோரைக் கண்டு உள்ளம்

நோக வேண்டும்

புசிக்கையிலே பசித்தவர்க்கும்

ஈய வேண்டும் — ஊர்வாய்ப்

புகழ்ச்சியையும் இகழ்ச்சியையும்

தாங்க வேண்டும்

கம்பிவேலிக் கூண்டுகள் தூள்

ஆக வேண்டும் — எங்கள்

சிறகொடிந்த பறவைகள் வான்

காண வேண்டும்

தமிழ் நூறு ஆண்டுகள்

ஆள வேண்டும் — மறத்

தமிழர் புகழ் தரணியிலே

ஓங்க வேண்டும்

தமிழாய்... தமிழுக்காய்...

தமிழாய்த் தமிழுக்காய்த் தழைத்த செஞ்சூரியனே
விழுதாய் இவ்வுலகில் விதைத்தாய் பலவிதைகள்
பழுதான வுன்கனவைப் பார்மறுக் கும்தேசத்தை
படைப்போம் தமிழுக்காய்

கருவாய் யருவாய் வாழ்ந்தாய் யெம்தமிழாய்
திருவாய் மலர்ந்தே முகரம் தினமுரைத்தாய்
எருவாய் வீழ்ந்தாய் தமிழாய் தமிழுக்காய்
ஒருவாய் உனை ஏசுமா

தமிழாய்த் தமிழுக்காய்த் தமிழரின் உரிமைக்காய்
எழுந்தாய் படையொண்டு கடிந்தாய் உலகத்தை
முனைந்தாய் தமிழுக்காய் முழுவுலகம் படைக்கஅம்
முனையின் னுமெம் நெஞ்சிலே

படியாய் எவருக்கும் படிப்பித்தாய் எதிரிக்கு
கடியாய் எவரினையும் களத்திலே நிற்கையிலும்
விழுந்தாய் தமிழுக்காய் வீணாணதா தேசம்
விடோம் நாம் தமிழர்

என் செல்லமே

உன்னைப் பிரிந்தே எந்தன்
உள்ளம் வாடுதே — பிரிவின்
தூரம் அறிந்தும் உன்னைத்
தூரத்தித் தேடுதே

செல்லம் நிறை சொற்களாலே
கொஞ்சம் ராசாத்தி — என்னைக்
கனவில் கூடச் சுத்தி வரும்
செல்வச் சீமாட்டி

நட்சத்திரக் கண்கள் எந்தன்
பகலை இரவாக்கும் — அகல
நெற்றிநடுக் குங்குமச் சூரியன்
பகலில் நிலவாகும்

காதல் நிறை கண்களாலே
கதைகள் உரைப்பாயே — அதனைக்
கற்றுக் கொண்டு சீண்டயில்னா — அழகு
காட்டிப் பழிப்பாயே

நெடுநாள் பிரிவை உடனே போக்க
விடுமுறை நாடுகிறேன்
விடுப்புகள் முடிந்து
வேலைக்கு மீள்கையில்
நோய்நொடி தேடுகிறேன்

புற்கள் நுனிப் பனித் துளி போல
நானும் வருவேனே — எந்தன்
பாசம் கொண்ட ரோசாவே நீ
வாடிப் போகாதே

சொல்வது தவறென்றால் சொல்லுங்கள்..

வேற்றுமையை இனங்களிடம் விதைக்கவுமில்லை — எவர்
வேதனைக்கும் என் கவிதை முளைக்கவுமில்லை
காற்றுப் புக மூக்கினிற்குக் கருணை காட்டுங்கள் என்று
கையைக்கட்டி வாழுமினம் நாங்களும்மில்லை

சமர்ப்பணங்கள் எமக்களித்த பண்டிதர் பலர்
சன்மானம் கிடைத்தவுடன் ஓடி விட்டனர்
அமார்க்களமாய் வாழ்ந்த வாழ்வை புறக்கணித்தவர்
சமர்க்களத்தில் மாண்ட நாளை மறந்துவிடவோ

பூக்கொடுத்துக் கைகுலுக்க எமக்கும் சம்மதம்
புறமுதுகில் குத்திவிட்டால் யார்க்குப் பாதகம்
ஆண்டுகளாய் ஆண்ட இனம் அழிந்து போகையில்
ஆடு கண்டு கவலைப்படும் நரியை நம்பவோ

சொத்து சுகம் தேடி இங்கு வந்த மாக்களே
 பத்து ரூபாய் பெற்றுக்கொண்டு காட்டிக் கொடுத்தனர்
 வெற்றிடங்கள் விளைநிலங்கள் கூறு போட்டனர்
 வீணநிலங்கள் என்று கூறி விற்றுத் தின்றனர்

ஆலும் வேலும் நிறைந்த மண்ணில் போதி நட்டனர்
 போதி நன்றாய் தழைப்பதற்கெம் இரத்தம் விட்டனர்
 தழைத்த போதி வேரைத் தேடிக் கல்லை வைத்தனர்
 இளைத்த இனத்தின் மீது ஏறிக் குலவை இட்டனர்

உலகிலொரு மூலையிலே எனக்கும் நிலமுண்டு
 உரிமை முழங்கும் கவிஞருக்கு என்றும் உயிருண்டு
 வேற்றுமையை இனங்களிடம் விதைக்கவுமில்லை — எவர்
 வேதனைக்கும் என் கவிதை முளைக்கவுமில்லை

மண்ணாள் அமுதன்

சிறுபான்மைக் குடியானவனின்

சிறுமடல்கள்

ஆய்வு செய்வதாய்
அவரே முன்வந்தார்
தேடித் தேடிப் படித்துவிட்டு
தேரில் தொலைந்த
குழந்தையாய் விழித்தார்

மோவாய் தடவி
முகத்தினைக் கோணி
கடைசியில் விளித்தார்
குறியீடும் படிமமும்
குறைகளாய் உள்ளதாய்...

அதிகாரப் பரவலாக்கத்தை
அவர்கள் அவர்களுக்குள்
புதைத்தது போல்
எதற்குள்ளாவது எதையாவது
புதைக்க வருமாம் படிமம்

அப்படி எழுதினால்
என்னவென்றார்?
அப்படிக் கவிதைகள்
ஆயிரம் எழுதியும்
எதனை வென்றார்?

அக்குரோணி

குறியீட்டுக் கொள்கையில்
அடங்க மறுப்பதாய்
ஆத்திரம் கொண்டார்

எதை எழுதினென
எனக்கும் புரியாமல்
அவருக்கும் புரியாமல்
புதிராய் இருந்தால்
சிறப்பினும் சிறப்பாம்

எழுத வராதோ ?
என்றும் சீண்டினார்

படிமம் இல்லாதவை
பாதிக் கவிதையாம்
குறியீடு இல்லாததால்
குறைப் பிரசவங்களாம்

பேரறிவாளர் விதந்துரைக்க
பெரும்பாண்மைப் படிமங்கள்
தேவையாம்...

எல்லாம் எல்லார்க்கும்

விளங்கினால்

எதுக்காய்வாம்?

எதற்காய் வந்தாரோ

அதனைச் செய்தார்

உதட்டிற்குள் மறைத்த நகைப்பு

கண்ணில் வெளிப்பட

காணாமல் போனார்

நல்லது.. ஐயா

நல்லாய்வு...

வேறென்ன நான் சொல்ல

இவை கவிதைகள் அல்ல

சிறுபான்மைக் குடியானவனின்

சிறுமடல்கள் தான் என்றா...

அமரர்.அருள் மா.இராஜேந்திரன் —
கவிதாஞ்சலி

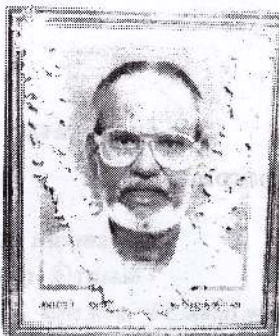
பெற்றது கோடி பேசுதல் கிறிதே
மற்றது எல்லாம் மனதின் பதிவே
ஆன்றோர் முன்னால் அடியவன் உரைக்கும்
அருள்மா சிறப்புகள் எல்லாம் மெய்யே

ஆண்டுகள் நாற்பதாய் அருள்மா புரிந்த
அரும்பணி உரைப்பது மன்றக் கடமை
ஆற்றிய பணியில் குறைநிறை அளந்து
குற்றம் பரப்புதல் சிலரது மடமை

அருள்மா அவர்கள் அணிந்து வெண்மை
ஆடைகள் போலவே உள்ளமும் தும்பை
அடியவன் தோளிலும் அருள்மா கைகள்
ஆதரவாகத் தொட்டது உண்மை

வருவார் அமர்வார் வார்த்தைகள் மொழியார்
வாசலில் காண்கையில் புன்னகை மொழிவார்
இலக்கிய உரைகளை இயம்பி அமர்கையில்
இனிதிலு மினிது இயம்பிய தென்பார்

அருளின் கதைகள் எல்லாம் விதைகள்
 கரும்பொருள் செறிவைக் கதைத்தனர் பலபேர்
 கதைகளின் மாந்தர் கண்ணில் படுகையில்
 விதைகளில் பலது விருட்சமாய் வளரும்

வற்றிய கிணற்றில் தவளைகள் போலே
 வாடயிலே நீர் ஊற்றினீர் எம்மில்
 பற்றிய பிடியைத் தளர விடாதே
 வருவாய் விரைவாய், உயர்வாய் என்றீர்

தூற்றிப் பழகா போற்றும் குணத்தார்
 ஆற்றிய பணிகள் அத்தனை அருமை
 கற்றதை எல்லாம் கைமணை அளவாய்க்
 கருதியே அருள்மா கதைத்தது அருமை

பெற்றது கோடி பேசுதல் கிறிதே
 மற்றது எல்லாம் மனதின் பதிவே
 ஆன்றோர் முன்னால் அடியவன் உரைக்கும்
 அருள்மா சிறப்புகள் எல்லாம் மெய்யே

பிரிவாற்றாமை

பாலை நிலத்தினிலே
பனைமர நிழல் போலே
பணியிடைப் பொழுதினிலே
பாவையே உன் நினைப்பு

சோலைவனம் யூப்பூக்கும்
செழிப்பான தேன்பூக்கள்
செவ்விதழில் மலர்கிறதே
சேவையோ வேறிடத்தில்

அன்பே உனைக் காண
ஆசைகள் இருந்தாலும்
வெள்ளி பூத்தால் தா
விரைவாக நான் வரலாம்

கோல மலில் — என்
கொண்டைக் கிளியே நீ
அருகிருந்து தருவதானால்
ஆலகாலமும் உண்பேன்

நான் நலம்

நட்சத்திரம் மின்னாத
என் இல்லற இரவுகள்
எப்போதும் விடிந்தே கிடக்கிறது

விலைக்குப் பெற்ற
சுதந்திரம் போலவே
கடமையாய்க் கழிகிறது
காதல்

ஆர்வமாய் எதையோ
நாற்பத்திரண்டிலும் தேடுமவர்
இருட்டில் என்னைத்
தொலைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்

எத்தனை சுதறியும்
எதிரொலிக்காத வயிறு
ஆண்டுகள் இரண்டு
காத்திரு என்கிறது

ஏலவே கடந்துவிட்ட
முப்பத்தியெட்டில்
திக்கித் திக்கி
தள்ளிப் போகிறது மாதம்

அத்தனைக்கு மத்தியிலும்
அவல் கேட்கும்
வெறும் வாய்களுக்கெல்லாம்
சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்
நான் நலம்

செத்துப் போகும் வாழ்க்கை

கூடா நட்பால்

குறைந்து விடுகிறது

சின்னவனின் மதிப்பெண்கள்

நாகரிக மோகத்தில்

ஸ்தம்பித்துக் கிடக்கிறது

பெரியவளின் பொழுதுகள்

சின்னத் திரைக்குள்

கழன்று திரிகிறது

மனைவியின் கடிகாரம்

வாழ்வியல் சீர்திருத்தம்

பெரும் புலம்பலாய்க் கழிகிறது

குடிகாரத் தந்தைக்கு

ஒருவரை ஒருவர்

கட்டிக் கொள்கையில்

செத்துப் போகிறது வாழ்க்கை

யா துமாகி நிற்கின்றாய்..

யா துமாகி நிற்கின்றாய் தோழி

தாயுமாய் தாரமாய்

ஏதுமாய் நீயே

எங்கும் நிறைந்தே

என்னில் எழில் புரிந்தாயே

சாது நான் உன்னிலே

கொண்ட காதலால்

மாது நீ ஆகினாய்

என்னில் பாதியாய்

பாதி பாதி சேர்ந்து ஆன

முழுமதியாக — நம்

காதல் சேர்ந்து ஆகிறதே

கிறு கருவாக

மீதமாகிப் போகும்

நிதம் பொங்கும் பாசமே — அதை

நிவர்த்தி செய்ய வருகிறான்

நம் குட்டி வாசனே

மூத்தோர் என்றால் ...?

மூத்தோர் என்பவர் மூப்பல்ல — அவர்
முதிர்ச்சியைக் குறிப்பது வயதல்ல — வாக்கால்
காத்தோர் எவரோ சமூகத்தை — எல்லாம்
மூத்தோரென நான் முன்மொழிவேன்

பழமை பேசுதல் நோக்கமல்ல — பழம்
பெருமையைச் சாற்றுதல் ஆக்கமல்ல
ஊக்கம் தருமுரை எவருரைத்தாலும்
மூத்தோர் வாக்காய் நானேற்பேன்

உவமைக் கதைகள் பல சொல்லி
உயர்ச்சியில் பணிவை வலியுறுத்தி
கயமைக் குணத்தை நீக்கிவிட — பல
கதைகள் உரைத்தோர் மூத்தோரே

மரத்தின் நிழலில் நின்று கொண்டே —
வேரைத் தூற்றுதல் நலமோ சொல்
மரத்தின் உவமை மனிதருக்கே — இதை
உணரா மனிதர்கள் மரத்திற்கே

ஏற்றுக் கொள்ளும் மனமிருந்தால்
எதையும் கற்கும் ஆர்வம் வரும்
மூத்தோர் உரைகள் மருந்தாகும் — அதை
மதித்தால் வாழ்க்கை விருந்தாகும்

அடிமைகளின் சாதனைகள்

பெரும்பாண்மையான காலங்களில்
நாம் அடிமைப் படுத்தப் பட்டிருக்கின்றோம்
பெரும்பாண்மையினரால்

உணர்வுகள்
ஒடுங்குமளவிற்கான அடிகள்
உள்ளும் புறமும்

இருப்பினும்
இருப்பினும்

மனித உரிமைக்காய் முழங்கும்
எம்மினத்தால் தான்
ஊருக்கு ஒதுக்குப் புறமாய்
இன்னும் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது
இரட்டைச் சுடுகாடு

சாதீ...தீ...தீ...

சாதி சாதி சாதியென்று
சாவ தேனடா — சாதிச்
சண்டையினால் நீயும் நானும்
சாதித் தென்னடா

வீதியிலே யார் நடந்தால்
யாருக் கென்னடா — உனக்கு
தடுப்பதற்கும் மறுப்பதற்கும்
உரிமை யேதடா

குளிப்பதற்கும். கும்பிடவும்
தனி யிடங்களா? — நீரைக்
குவளையிலே குடிப்பதற்கு
இரு முறைகளா?

தெருவழியே நடப்பதற்கும்
இரு தடங்களா?
இந்தச் சீரழிவைச் சீர்திருத்த
யாரு மில்லையா?

உயர்ந்தவனும். தாழ்ந்தவனும்
சாதியிலில்லை — உடலில்
ஊறுகின்ற இரத்தத்திலே
பேத முமில்லை

மன்னார் அமுதனைப் பற்றி இன்றைய இளம் தலை முறை எழுத்தாளர்களுக்குச் சொல்லத் தேவையில்லை. நவீனம், பின்நவீனம் என்ற அடையாளங்களையும் தாண்டி சமுதாயச் செல்நெறியில் கவிபடைக்கும் திறனும், ஆற்றலும் மன்னார் அமுதனிடம் அதிகமாய்க் காணப்படுகிறது. வாழ்க்கையின்

ஓரங்களில் நிறுத்தப்பட்டு அன்றாடங்களை வேதனையோடு கடத்துகின்ற மூன்றாம் தட்டு மனிதர்களின் வாழ்வை, அவர்களின் அவலங்களை வெளிக்கொணரும் ஒரு இதய சுத்தியுள்ள. நல்ல, நேர்மையான படைப்பாளிக்கே உரித்தான பல அம்சங்கள் அமுதனின் கவிதைகள் தோறும் விரவிக் காணப்படுகின்றன.

மன்னார் அமுதனின் முதலாவது கவிதைத் தொகுதியான விட்டு விடுதலை காண் தமிழ் இலக்கியப் பரப்பில் மிகுந்த அவதானத்தையும், எதிர்மறை விமர்சனங்களையும் கொண்டிருந்தது. ஒரு நல்ல மனிதனால் தான் நல்ல எழுத்தாளனாக முடியும் என்கிறது ஒரு சீனப்பழமொழி. மன்னார் அமுதன் மனிதத்தை நேசிக்கின்ற நல்ல எழுத்தாளன். இவர் இலக்கிய சஞ்சிகைகளிலும், பத்திரிகைகளிலும் மட்டும் எழுதிக்கொண்டு இருக்காமல் சுமார் இருபதுக்கும் மேற்பட்ட இணைய இதழ்களிலும் தனது உள்ளீடுகளை ஆழமாக பதித்து தன்னை நெறிப்படுத்திக் கொண்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

கவிஞர்.நாச்சியாதீவு பர்வீன்
armfarveen@gmail.com

ISBN 978-955-53168-0-4

250/=

